

Viitorul prin prisma examenelor

Încă din prima zi ca elevă în clasa a VIII-a, am resimțit la intensitate maximă emoțiile unui an anevoios ce urma să se deruleze exhaustiv și fulgerător, fără a-mi permite măcar o clipă să realizez în mod limpede responsabilitatea ce îmi revine: nu este una ca oricare alta, ci una cu un rol hotărâtor în privința viitorului meu și al colegilor mei ce îmi împărtășesc opinia.

Aș putea să definesc acest nivel, precum începutul unui sfârșit, însă unul definitiv, unul ce ne constrânge să ne gestionăm întregul program, pentru că deznodământul ne este arhicunoscut. Cea mai însemnată parte o reprezintă totuși examenul de la sfârșitul anului școlar: nu îl privesc precum o evaluare a propriilor competențe și cunostințe, ci un examen de maturitate: de fapt, la această categorie trebuie să trecem cu toții biruitori.

Tot întrebându-te unde se îndreaptă timpul cu graba aceasta dezlănțuită, începi să privești dincolo de rutina rezolvării unor variante clasice la limba română, dincolo de funcțiile și inegalitățile geometrice de la matematică,

privești prin prisma unui examen, care odată trecut, te neliniștește.

Presiunea din timpul anului este copleșitoare și totuși, fără să îți dai seama, devii dependent de ea, totul pentru că satisfacția pe care o resimți atunci când privești în urmă și conștientizezi ceea ce ai realizat într-un timp relativ scurt nu poate fi egalată de absolut niciun sentiment: cred că tocmai aceasta este ceea ce îți dă putere să te ridici la anumite standarde sau pur și simplu să te pregătești pentru acest examen de maturitate, cum îmi place să îl privesc.

Lecția pe care o oferă clasa a VIII-a, în calitatea ei de “călăuză” este că adevărata victorie este aceea că, indiferent de cât de potrivnică îți este soarta, să fii tu însuși, mereu senin, mereu pregătit să lași în urmă trecutul, cu orice semn de insucces pe care îl poartă și să dai drumul la noi și noi începuturi.

Dacă ți-ai însușit această idee înseamnă că ești pregătit să treci mai departe la acel nou început și să spui “Rămas bun!” claselor gimnaziale și colegilor alături de care te-ai bucurat, ai regretat și nu în ultimul rând, ai devenit ceea ce ești acum...

Ingrid Stoleru, clasa a VIII-a C

Cronica unei experiențe: Olimpiada Națională de Limbă, Literatură și Comunicare "Ionel Teodoreanu", Iași

Aceeași vibrație de aripi a emoțiilor, care mă înfiorase și anul trecut, mă trezi în dimineața a opta a lunii aprilie. Același suflu ritmat în galopul inimii era în piepturile tuturor olimpicilor reuniți în Amfiteatrul Colegiului Național Costache Negruzzi din Iași. Sala sobră și spațioasă era prea plină cu emoții, chipuri și muze. Zâmbete crispatе și obosite, dar pline de speranță, fluturau fugăr pe buzele participanților, încurajați de personalitățile ieșene care veniseră pentru a marca începerea oficială a maratonului Olimpiadei Naționale de Limbă, Comunicare și Literatură Română „Ionel Teodoreanu”. În cadrul acestui eveniment, centrul cultural și spiritual al României s-a mutat pentru trei zile la Iași, oraș al poeziei și al artei.

În spiritul cuvintelor oficialităților, care au reușit să ne ofere încredere în propriile forțe creatoare, ne-am îndreptat spre sălile de examen pentru a susține proba scrisă. Cele trei ore rezervate redactării subiectelor nu mi s-au părut suficiente: stiloul galopa pe hârtie asemeni acelor ceasornicului pe cadran. Am fost ultimul concurent care a părăsit sala de concurs, predând teza ce însuma unsprezece pagini, scrise cu slove înclinate, tremurând de emoție.

Ziua următoare am fost programată pentru

susținerea probei orale între orele zece și unsprezece. Același Amfiteatru a găzduit olimpicii nerăbdători să intre în săli, așteptând să iasă restul concurenților pentru a le împărtăși câteva impresii fugitive. Lăsând pe prag emoțiile și fiorii, am susținut un discurs interpretativ timp de zece minute, încântată de reacția comisiei, de felul în care doamnele profesoare care mă evaluaseră îmi spusese zâbind: „Felicitări, ai fost foarte cuprinzătoare în cadrul comentariului tău!”.

Cea mai dificilă parte a Olimpiadei a fost reprezentată de spasmele inimii, generate de așteptarea febrilă, de speranțele și visele nerostite, de stresul și presiunea pe care le-am avut gândindu-mă la rezultatul de anul trecut, pe care doream să îl egalez.

... Rezultatul m-a bucurat mult, conturându-mi pe buze un zâmbet de ușurare. Pe data de zece aprilie, în cadrul Festivității de Premiere din Amfiteatrul primitiv, am cules laurii victoriei, ocupând aceeași poziție în ierarhie ca anul trecut. Însă povestea va continua, căci de aici începe un nou vis: anul următor îmi oferă aceeași dorință de autodepășire.

Laura Ștreangă, clasa a VI-a C

Cheia succesului se scrie și în binar

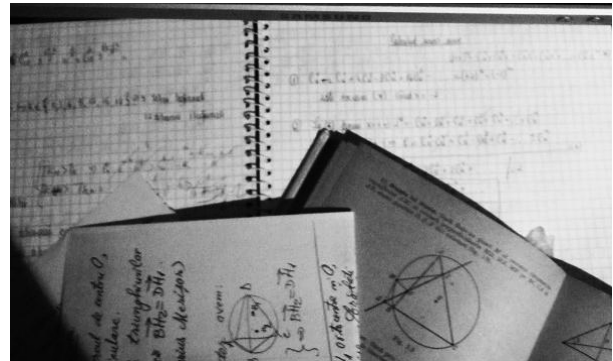
Informatica a devenit unul din factorii de bază ai științei curente ce are drept scop ușurarea activităților economice, educaționale și sociale ale omului; pentru a o înțelege cu adevărat trebuie gândit abstract, exact și arborescent.

Pasiunea pentru acest domeniu a venit din dorința de a înțelege ceea ce se petrece dincolo de ecranul monitorului și de a folosi calculatorul nu doar ca simplu utilizator pentru informare și divertisment sau distribuirea de informații în rețele. Primul contact pe care l-am avut cu informatica a fost făcut încă din clasele primare când am încercat să pun în practică noțiuni văzute la părinții mei. Am observat încă de atunci plăcerea de a înțelege lucruri noi, fapt care m-a determinat să caut, să descopăr și să învăț mai multe. Participând la diferite activități și concursuri am avut parte atât de reușite cât și de insuccese, acestea din urmă îndemnându-mă să merg înainte.

Informatica este o știință variată care necesită o înțelegere abstractă a lucrurilor, ea însă nu se bazează numai pe programare și web-development – două dintre ramurile cele mai cunoscute și mai accesibile elevilor și studenților; de asemenea, ea se bazează pe puterea omului de a înțelege și a o dezvolta la nivel primar.

Atât implementarea de algoritmi în programare și dezvoltarea unui mediu rapid și eficient de culegere de informații cât și ajutorarea utilizatorilor în soluționarea problemelor curente sunt activități constructive pentru cel care le întreprinde, dar acesta este nevoit să gândească sistematic și să dețină anumite noțiuni cheie în sfera sa de activitate. Lucrul în informatică este asemănător rezolvării unui puzzle.

Dorința de a lucra în domeniul informatic provine și din faptul că există persoane

precum profesorii de informatică ai Colegiului Național Iași care ajută elevii să înțeleagă noțiunile de bază ale disciplinei. Doamna profesoară Gabriela Conea a observat deschiderea mea spre cunoașterea elementelor de bază în programare și m-a sprijinit în primul an de gimnaziu, în prezent continuând pregătirea pentru activitățile extracurriculare cu domnul profesor Gheorghe Sandu ce m-a îndemnat să aprofundez cunoștințele și să-mi perfecționez tehnicile, profesor care instruieste și alți elevi calificați la etapele naționale ale olimpiadelor și concursurilor de informatică. Lotul Colegiul Național Iași de la gimnaziu este compus din trei elevi, doi dintre ei având și rezultate în anii precedenți: Popovici Mircea și Roșca Valentin.

În acest an etapa națională a olimpiadei de informatică se va desfășura la Piatra Neamț unde se va forma și lotul largit al țării.

Informatica are strânse legături cu matematica, propunând o abordare specială a problemelor și este o știință exactă în continuă dezvoltare ceea ce face ca această disciplină să fie de mare viitor în implementarea sa în toate ariile de activitate ale omului.

Nu mă tem de calculatoare. Mă tem de lipsa acestora.

Tudor-Ștefan Berbinschi, clasa a VI- a E

Delf /Dalf - examene de limbă franceză

Delf-ul și Dalf-ul sunt teste de cunoștințe lingvistice care vor să verifice și să valideze competențele limbii franceze.

Cui se adresează?

Oferta acestor teste este valabilă pentru toate vârstele și pentru diferite stadii de cunoaștere a limbii franceze.

Are recunoaștere?

Bineînțeles, și nu este nevoie de alte acte pentru a completa dovada cunoașterii limbii franceze pentru a continua studiile.

Nivele?

Examenul este structurat pe 6 nivele conform Cadrului European Comun de Referințe pentru Limbi Străine, astfel:

Cunoștințe elementare: Delf A1 și Delf A2

Cunoștințe independente: Delf B1 și Delf B2

Cunoștințe aprofundate: Dalf C1 și Dalf C2

Structură?

Examenul este format din 2 părți: partea orală și cea scrisă. Partea de discurs conține propriu-zis o probă de vorbire, care depinde de nivelul dat: nivelul A1: 5-7 minute, A2: 6-8 minute, B1: 10-15 minute, B2: 15-20 minute, C1: 30 minute, C2: 30 minute.

În continuare ne vom opri doar asupra examenului Delf, întrucât are o importanță mai

mare în viața noastră școlară. Vă voi vorbi în primul rând de cum este structurat examenul în sine și probele, în număr de 4: proba de înțelegere orală, cea de înțelegere scrisă, producție scrisă și producție orală. Primele 3 sunt în cadrul aceluiași subiect, iar proba de producție orală este mai târziu. Toate aceste probe sunt notate cu 25 de puncte, la final făcându-se un total de maximum 100.

Înțelegerea orală: se răspunde la întrebările de înțelegere pe baza a 3 sau 4 mici documente înregistrate ce au în prim-plan situații din viața cotidiană.

Înțelegerea scrisă: este la fel ca la proba anterioară, numai că de data aceasta sunt mici documente de concepere scrisă.

Producție scrisă: compunere pe diferite teme (scrisori, cărți poștale, texte argumentative etc).

Producție orală: se verifică în primul rând capacitatea de a vorbi despre sine, capacitatea de adaptare la situații cotidiene și cea de a te exprima fluent câteva minute.

Personal, consider atestatul a fi unul important deoarece are în vedere capacitatea de ști, de a învăța și de a fi. Îmi place testul pentru că verifică înțelegerea, expresivitatea și interacțiunea, oferind, totodată, dovada – recunoscută internațional – a abilităților mele de exprimare orală și scrisă.

Bălteanu Ana-Maria, clasa a X-a E

À Poitiers – o experiență

Colegiul Național oferă celor mai buni dintre noi la limba franceză posibilitatea să participe anual într-un schimb de experiență cu elevi francezi, mai precis cu elevi și profesori din orașul Poitiers ce se află în relație de înfrățire cu Iașul. În acest an am așezat experiența franceză sub semnul numărului 12, prin urmare, nu este un proiect aflat la început, ci am beneficiat de o legătură consolidată în timp, interesantă și care, teoretic, nu putea aduce nimic nou decât o altă săptămână de cursuri la cei pe care îi putem numi deja prietenii noștri. Această cifră surprinde mai multe semnificații, plecând de la numărul alegerii, al acțiunii, etalon al devenirii umane, ce se încheie printr-o împlinire spirituală.

Astfel, proiectul a început cu o echipă restrânsă, 10 elevi, ce au fost aleși alături de 2 cadre didactice, doamna profesor Lotus Hăvârneanu (cea care a inițiat acest proiect) și doamna profesor Anda Boțoiu. Prima etapă, una dintre cele mai dificile, a fost alegerea temei pe care trebuia să se contureze atât spectacolul, cât și prezentarea noastră. Într-adevăr, era dificil să modificăm opinia despre români într-o țară precum Franța, unde imaginea noastră este atât de controversată. E adevărat că pe noi, elevii ieșeni, ne cunoșteau cei din Poitiers,

dar francezii au trăit și alte experiențe nu tocmai plăcute pe care le-au asociat cu numele compatrioților noștri. Am avut însă originalitatea și inspirația de a concepe un spectacol complex ce combina dansul cu teatrul într-o prezentare succintă a obiectivelor turistice ale țării noastre.

Am plecat pe data de 12 martie, încărcăți mai mult cu putere spirituală decât fizică, întrucât majoritatea eram oboseți din cauza zilelor extenuante, în care a trebuit să finalizăm bagajele, alergând prin oraș (fără a uita însă cu totul de ore). Condițiile autocarului și, respectiv, avionului ne-au permis să ne odihnim, iar după mai multe ore de nerăbdare, am ajuns la primul obiectiv al vizitei noastre: Parisul. Am avut ocazia de a vizita în cele două zile aproape toate monumentele importante din “orașul luminilor” și pe retină ne-au rămas întipărite imaginea impunătoare a catedralei Nôtre-Dame, imensitatea muzeului Louvre, jocul de lumini nocturne ale turnului Eiffel, Arcul de Triumf, Musée d’Orsay, ciudata arhitectură avangardistă a Centrului Georges-Pompidou și bineînțeles nu am ratat ocazia unei plimbări unice pe Sena. Am avut norocul de a acoperi aceste vaste spații datorită bunei organizări, dar aceasta nu a împiedicat

ivirea situațiilor neașteptate și amuzante cu care ne-am confruntat în stațiile de metrou și pe străzile pariziene, dar pe acestea le lăsăm doar pentru urechile... cunoscătorilor.

După experiența zilelor din Paris, ne-am oprit la destinația proiectului nostru, și anume la Poitiers, unde am avut ocazia să trăim pentru 10 zile în familia specific franceză și totodată să intrăm în mediul lor școlar. Am observat diferențele majore în ceea ce privește libertatea și relația care există între profesor și elev comparativ cu normele noastre morale, iar acest lucru m-a surprins, întrucât mă așteptam să găsesc un sistem foarte strict. Există o atitudine ciudată în spiritul francez, deoarece acești oameni nu sunt niciodată stresați și agitați, duc o viață lipsită de probleme și complexe, fiind radicali în fața tuturor situațiilor, iar din acest motiv, îi consider superficiali și neglijenți.

Chiar dacă oamenii nu mi-au plăcut în mod deosebit, activitățile ce s-au desfășurat cu ocazia Zilelor Internaționale au fost cu adevărat o experiență plăcută, deoarece puteau fi văzute ca o manifestare plenară a artei, care a fost omagiată prin concerte, spectacole de teatru, circ și magie. În prima zi, a fost un carnaval ce a umplut școala de costume diversificate și originale, arătând creativitatea lor și totodată nebunia (în sensul bun, de lipsă de inhibiții și dorință de a se afirma) ce îi stăpâna pe toți. Următoarele două zile au fost ocupate de

spectacole și atelierelor organizate de profesorii celorlalte delegații, care participau, de asemenea, la acest proiect. Am avut surpriza să aflăm că spectacolul nostru a fost cel mai reușit dintre toate, acest lucru fiind clamat în mod constant de prietenii noștri francezi, care ajunseseră să ne îndrăgească. Am vizitat faimosul Futuroscope, ce este un complex care constă într-un parc de distracții și orașul port La Rochelle, unde se află un acvariu extraordinar, care m-a impresionat prin imensitatea și diversitatea speciilor de pești, precum și prin modalitatea de prezentare, ce le crea o imagine impunător-terifiantă viețuitoarelor marine. Am petrecut de asemenea o zi exclusiv în familie, unde fiecare dintre noi a avut parte de experiențe interesante precum pescuit, patinaj, plimbări, vizite, teatru, cinema, toate menite să demonstreze preocuparea familiilor și a colegilor din Franța pentru noi.

În opinia mea, aceasta experiență a fost una benefică și constructivă, atât în ceea ce privește îmbunătățirea nivelului de exprimare în limba franceză al fiecăruia dintre noi, cât și a modului în care acești oameni sceptici, reținuți în esența lor au reușit să ne perceapă.

12 persoane, în 12 zile pot face 12 lucruri să schimbe 12 ani.

Emă Iordache, clasa a X-a E

O repetiție cu noi

**Trupa de teatru *Breakers*,
coordonată de doamna profesoară Lotus Havârneanu**

Merg pe holurile Naționalului. Din spate se aud niște pași grăbiți și un clinchet de chei. Privesc curioasă în spate. E o colegă aducând repede cheile de la Sala de Festivități. Împinge puternic cheia în ușă, o întoarce, apasă pe clanță și intrăm pe rând. Ne schimbăm și ne pregătim pentru o altă zi de repetiții ce se anunță a fi oboșitoare. Ne adunăm rapid, înmânez textul unei colege și urcăm pe scenă.

Doamna profesoară Havârneanu se uită încântată la tot ce se desfășoară: M. începe să-și spună replicile, în timp ce A. e întinsă pe parchetul rece al scenei, ușurând, totodată, munca femeilor de serviciu. Câteva fete repetă un dans lângă. Ceilalți privesc atenți și așteaptă să intre pe scenă, să-și joace rolul. Apare și un întârziat cu un zâmbet nevinovat și, în același timp, tâmp pe față cerându-și iertare: "Mă scuzați, e sâmbătă și nu a sunat ceasul!". Privindu-l compătimitor (cunoscând, bineînțeles, sentimentul), îl iertăm și îl așteptăm pe scenă. Piesa capătă contur. Doamna profesoară Havârneanu iese două minute din sală să aducă un casetofon. Intră: unul cade, altcineva râde, unul țipă, alții cântă, încă doi sunt la automatul de cafea, în timp ce vreo trei fete se uită în oglindă. O zi obișnuită. Reluăm scena. F. a făcut o gafă și totul se oprește brusc din cauza unui cor de râsete isterice. O luăm de la început. E. cade.

Din nou își face apariția corul isteric. Ne adunăm și repetăm. Și repetăm. Și iar repetăm. Trec 4-5 ore, timp în care am reluat piesa de zeci de ori, am dansat, am gândit noi planuri regizorale, am murit de foame și am râs. Am râs încontinuu. Poate de la oboseală, poate din cauza energiei date de cafea, poate din nimic.

Suntem 14 inși care, ce-i drept, nu suntem chiar actori înnașcuți, dar suntem doritori de distracție, muncă în echipă și vrem, în special, să furăm premiile la orice concurs de teatru!

Concluzionând, noi suntem cei care ne petrecem și week-end-ul la școală (să mai spună cineva că Naționalul n-are elevi silitori!), cei care repetă încă vreo două ore după ce s-au terminat cursurile, care țipă, se supără, se enervează pe parcursul repetițiilor pentru ca, la final, să ne îmbrățișăm și să râdem de trântele luate, replicile uitate etc.

Componența trupei: Ana-Maria Bălțeanu, Ioana Bițică, Alexandra Cohal, Filip Havârneanu, Alexandra Ignat, Ema Iordache, Diana Manican, Alexandru Moiescu, Mădălina Molocea, Mihai Niculae-Grigorescu, Dorian Radu, Emanuel Andrei Radu, Ines Râmbu, Simona Timofte.

***Maria-Alexandra Ignat,
Ana-Maria Bălțeanu, clasa a X-a E***

Călătoria lui Gruber nu în, ci la "Caravana cinematografică" – martie, Colegiul Național Iași

”Caravana cinematografică” este un proiect ce își propune să aducă mai aproape de elevi filme care să ne spună cu adevărat ceva. Proiectul a fost inițiat anul trecut de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc în parteneriat cu mai multe licee de prestigiu din țară. Din Iași participă la manifestări doar două colegii. Inițiatorul proiectului, criticul de film și profesorul universitar Angelo Mitchievici este un mai vechi prieten al redactorilor revistei de atitudine culturală *Alecart* și, cunoscând spiritul celor care lucrează la această revistă, a considerat că elevii Colegiului Național și ai Colegiului de Artă ”Octav Băncilă” se pot implica și în provocarea numită ”Caravana cinematografică”. Unul dintre filmele care a putut fi urmărit împreună cu invitații domnului Angelo Mitchievici, conferențiar univ. dr. Antonio Patraș și lector univ. dr. Doris Mironescu, de la Universitatea ”Al. I. Cuza”, Iași a fost *Călătoria lui Gruber* în regia lui Radu Gabrea.

Pelicula are ca temă decimarea comunității de evrei în anul 1941, la Iași... în doar 3 zile dispărând aproximativ 2600 de oameni. Modalitățile de a face posibil acest genocid au fost cât se poate de simple: împușcarea sau moartea prin asfixiere, aceasta din urmă fiind probabil cea mai șocantă. Întrebarea care revine obsedant după ce am urmărit filmul, deși acesta nu prezintă în manieră directă oroarea asasinării este dacă am putea noi oare vreodată să percepem trăirile celor care au fost obligați să se urce în acele trenuri care i-au plimbat prin proximitatea Iașului până la moarte? Într-un fel, cel mai cutremurător fapt mi se pare condiția la care au fost reduși prin haosul și înghesuiala la care au fost supuși fără nicio

explicație viabilă.

Călătoria lui Gruber dezvoltă această temă printr-o suprapunere fină a unei vizite neprogramate, a unui detașat de presă la Iași cu zilele acestei orori. Călătoria nu este neapărat a doctorului Gruber, ci mai mult a jurnalistului Curzio Malaparte care încearcă să-l găsească pentru a-și trata o alergie. Acesta se lovește de atitudinea indignată a autorităților vremii ce seamănă izbitor cu cea de astăzi. Atmosfera este în general ușor tensionată, deși nu sunt prezente imagini directe ale genocidului, mai mult datorită aerului pe care îl degajă orașul: apăsător, ostil. Pe de o parte se găsesc autoritățile dezinteresate și dezorganizate, ce au o reacție numai la auzul numelui unui superior important, iar pe de altă parte inerția ieșenilor ce par perfect împăcați cu evenimentele. Unii dau chiar și o notă de cinism amuzantă problemei, de exemplu recepționarul recomandă

În această perioadă călătorilor în trecere prin Iași camerele „cu vederea spre bulevard sau spânzurați”.

Imagini emblematice ce rămân din întreținerea plecării definitive a evreilor deportați și a căutării lui Malaparte sunt probabil cele ale gropii comune în care erau înmormântați cei dintâi, cadavrele fiind filmate în timp ce se aruncă var deasupra lor; peste aceasta se suprapune imaginea vagoanelor din care ieșeau mâini și strigăte slabe, obosite. În această scenă se atinge un punct atât de sensibil, este momentul în care realizăm că până și în apropierea unei potențiale salvări, oamenii aceștia erau lipsiți de forța necesară pentru a putea acționa în vreun fel. Gemetele erau tot ce mai puteau face. Într-un mod ciudat poate, mai impresionantă mi s-au părut ultimele scene în care Gruber este găsit și îi acordă jurnalistului un consult simplu. În acest fel, curzio Malaparte îi oferă o ultimă doză de „normalitate” și respect doctorului ce știa că urmează să fie trimis înapoi pentru a muri într-una din gropile comune menite a ascunde progromul de la Iași, fără altă vină decât aceea de a fi evreu.

Proiecția a fost urmată de discuții într-o manieră, aș putea spune, cordială, pe marginea materialului ce tocmai fusese vizionat. Unele dintre punctele atinse au fost: modalitatea interesantă în care a fost structurat filmul și conturarea subiectului cu nuanțe abil folosite. De asemenea, s-a ridicat problema „moralității” personajului Curzio Malaparte, în acest punct părerile fiind disjuncte, dar și a neimplicării surprinzătoare a cetățenilor Iașului din acea perioadă. Astfel, am avut ocazia de a ne verifica observațiile și împărtăși opiniile, lucru care duce de cele mai multe ori la finalități benefice.

Acum încerc să sfârșesc cu succes încercarea de a mă abține să vă povestesc tot filmul, acest fapt fiind un semn clar al entuziasmului pe care mi-l provoacă subiectul. Concluzia, ca să zicem așa, e cât se poate de simplă: uitați-vă la film. Eu sunt ferm convinsă că va fi o experiență plăcută și poate fermecătoare pentru cei ce sunt pasionați de structură. Cât despre proiectul ”Caravana cinematografică”, așteptăm un nou carusel al emoțiilor alături de domnul Angelo Mitchievici și colegii noștri de la Băncilă.

Mădălina Tvardochlib, clasa a XI-a B

Despre dezbateri și nu numai...

-interviu cu Teodora Oprea, coordonatoarea clubului de dezbateri Level-

Am auzit-o vorbind pe Teo, pentru prima oară, în sala de festivități când a venit să ne facă o prezentare a Clubului de Dezbateri Level. Pe parcurs veți afla mai multe despre acest club. Mărturisesc că la început am vrut eu să fac un articol despre acest club și am întrebat- pe Teo dacă are bunăvoința de a-și găsi puțin timp în programul ei încărcat(cei care vreți să dați la Drept știți la ce mă refer) pentru a răspunde la câteva întrebări legate de club și de grupul format din ea, Tudor, Anca și Pav, cu gândul că îmi va ușura treaba. Citind și recitind răspunsurile, am rămas puțin mișcată și chiar nu am putut să intervin cu nimic. Vă las pe voi să observați ceva ce poate am observat și eu: Teo își lasă amprenta în tot ce scrie și vorbește.

1. Câți membri sunteți în echipa de training și cum v-ați cunoscut?

Suntem patru traineri (Teo, Tudor, Anca, Pav) și ne-am cunoscut mai mult sau mai puțin tot prin intermediul dezbaterilor. Eu și Anca am jucat în aceeași echipă câțiva ani și între timp Pav și Tudor au început să facă dezbateri și, gradual, am ajuns să descoperim că împărtășim aceleași valori și idei, poate mai puțin caracteristice tinerilor de aceeași vârstă cu noi.

2. Cum de v-ați gândit să formați un club de dezbateri? În urmă cu cât timp?

Atunci când cei din generația noastră de debateri au început să urmeze cursurile universitare și au început să aibă din ce în ce mai puțin timp pentru dezbateri, orientându-se spre alte activități, ne-am întrebat de ce facem dezbateri și care este scopul practicării lor. Pentru că dezbaterile sunt, în fond, o formă de comunicare, de aprofundare și de cunoaștere, am considerat că ele răspund unor necesități imperative ale

tinerilor pe care nicio altă activitate sau curriculum nu le acoperă. Am vrut să învățăm elevii să gândească independent, să găsească moduri de a-și implementa ideile, să descopere un stil propriu de a se afirma, în pofida devianței și presiunii sociale. Din aceste motive, am hotărât să continuăm activitatea de dezbateri, atât practicând, cât și învățându-i pe alții, considerând că e mai util să împărtășim din experiența și viziunea noastră ca să facilităm dezvoltarea în condiții cât mai propice a elevilor și studenților cu care facem dezbateri.

Pe de altă parte, privim activitatea din clubul de dezbateri ca parte dintr-o activitate cu un scop mai mare: nu este vorba doar de a-i învăța pe elevi să vorbească, să combată și să dezvolte idei proprii pe teme de actualitate, e vorba mai degrabă de facilitarea unei dezvoltări multilaterale, de o dezvoltare a gândirii și a viziunii, a personalității în contextul societății actuale; și considerăm că dezbaterile reprezintă unul dintre tipurile de activități care pot oferi o parte din pregătirea necesară pentru conturarea unei personalități depline, bine conturate,

puternice, caracteristici care servesc unui tânăr cu atât mai mult în contextul în care societatea îți pretinde afirmare.

3. Ce înseamnă pentru voi, respectiv pentru tine, debate-ul?

Personal, îmi plăcuseră foarte mult dezbaterile, le atribuiam valențe intelectuale și doream să fac dezbateri într-un mod oarecum diferit de modul în care se practică ele astăzi în România. Voiam să nu fie un conflict de opinii, ci argumente gândite, substanțiale, bazate pe o documentare extensivă, pe care ar trebui să o aibă oricare tânăr care privește societatea încercând să-i determine direcția și valoarea. Voiam să fac dezbateri în care regulile și arbitrii să nu permită adversarilor să spună prostii sau falsități fără să fie admonestați și în care corectitudinea să întemeieze orice rivalitate. În definitiv, pentru noi, dezbaterile sunt un instrument de educare de tip non-formal, social, realist, preluând sarcina școlii acolo unde aceasta nu mai poate întemeia o vedere obiectivă asupra societății. Cunoștințele formale reprezintă un punct de pornire pe baza căruia să poți asimila realități socio-culturale noi, dar reprezintă mijloace insuficiente pentru a oferi valoarea și principiul care să dirijeze activitatea și gândirea individului. Analizând diferite puncte de vedere, punând în balanță informațiile contradictorii din presă, din literatură, din societate, urmărim să creăm atât o perspectivă realistă, informată asupra societății, cât și să dezvoltăm abilități necesare în vederea afirmării și propagării mesajelor și ideilor personale: flexibilitate, acuratețe și complexitate a ideilor, dezvoltarea unui sistem axiologic propriu, abilități de comunicare și convingere, experiență vastă și cunoștințe în diferite domenii, precum și contactul cu tineri din alte orașe sau țări.

4. De ce le recomanzi și altora să facă debate?

Există o serie de motive diferite: primul argument ține de gândire: în primul rând, dezbaterile îți oferă informație, analiză și orientare

socială, culturală și politică; în al doilea rând, îți oferă instrumente de integrare și afirmare pe plan școlar, profesional și social pentru că permite și facilitează comunicarea oportună, inteligentă și eficientă; în al treilea rând, realizează tranziția de la mentalitatea de elev la mentalitatea persoanei expuse unui proces social, te pune în postura de a judeca lucrurile, de a lua decizii, de a găsi alternative viabile stării actuale a lucrurilor. Aceste tipuri de experiențe și rezultate ne-au fost de mare folos în timpul facultății și în alte domenii de activitate, ne-au structurat gândirea, au determinat elaborarea unor principii și obiective personale.

Un al doilea argument constă în faptul că mediul de dezbateri reprezintă un mediu de discuție în care se încurajează exprimarea ideilor și opiniilor întemeiate, un mediu nu elitist în sensul denaturat al termenului, dar un mediu prolific, activ, dinamic. Interacțiunea din timpul dezbaterilor, a discuțiilor de pregătire a unei teme te apropie atât de o cunoaștere mai temeinică a realității, a opiniilor celorlalți, cât și de colegi, personalități, persoane vizibile din alte medii sociale și culturale, care inspiră și oferă exemple de inițiativă.

De asemenea, dezbaterile cuprind și o dimensiune competitivă, cu prilejul concursurilor pentru elevii de liceu și studenți, atât în țară cât și în străinătate. Am avut șansa să cunosc oameni din toate colțurile lumii, oameni care aveau ceva de spus, care credeau în ceea ce susțineau și urmăreau să implementeze o viziune proprie și să schimbe lucrurile pe care le considerau greșite, oameni care reușeau să transmită entuziasmul, mentalitatea și specificul cultural al țării din care proveneau.

Pe lângă toate acestea, dezbaterile te învață să fii stăpân pe tine, să înțelegi de ce crezi anumite lucruri și să poți să-i înțelegi și pe alții, în vederea ajungerii la un consens, la o viziune comună, iar noi credem că în contextul actual este important ca tinerii să aibă o perspectivă realistă, întemeiată și puternică și să o poată transmite și altora.

*A consemnat Ana-Maria Bălțeanu,
clasa a X-a E*

Ajută din iubire și vei primi fericire!

În viața cotidiană, nu de puține ori ne-am întâlnit cu formele și urmele acestui fapt, pe numele său, voluntariatul. Până în luna octombrie a anului trecut nu știam nici eu prea multe despre ce înseamnă acest lucru, privind sceptică, dar cu admirație spre cei pe care îi vedeam ajutând, fără a primi ceva în schimb. Mă întrebam de ce aleg această modalitate de petrecere a timpului liber... Ce îi determină?

Voluntariatul este acea activitate desfășurată din proprie inițiativă, de interes public, prin care o persoană fizică își oferă timpul, energia și abilitățile, fără a aștepta vreo recompensă financiară sau de oricare altă natură decât cea spirituală.

Voluntariatul nu numai că îți dezvoltă anumite abilități pe care le poți valorifica și în afara folosului ONG-ului pe care îl reprezintă, ci îți îmbogățește sufletul, inima și cugetul spre acea stare și spre acel sentiment după care toți tânjim: fericirea adevărată și o mulțumire sufletească deosebită. Nimic pe această lume, nicio diplomă, nicio sumă de bani sau orice altă realizare pe care ai vrea să o amintești, nu se poate compara cu ceva care deși durează mai puțin de o secundă, devine veșnic prin puritatea

și sinceritatea cu care este dăruit. Odată revărsată asupra ta, ea, privirea unuia dintre acei oameni care par să cuprindă tot răul și amărăciunea din lume, pătrunde în adâncul sufletului și se răspândește până la capilarele corpului, încărcându-ne cu energie superioară, frumoasă prin ea însăși, puternică și creatoare a stării pe care am amintit-o mai sus.

Acest fenomen este incredibil! Acei oameni dezavantajați, la fel de frumoși și inteligenți, la fel de capabili precum ceilalți, capătă anumite comportamente bizare din cauza multelor situații neplăcute în care au fost puși sau din pricina cuvintelor aruncate de o inimă oțelită, ferecată către aceste suflete angelice. Sunt incapabili să facă rău, deoarece îi știu amărăciunea demonică, dar capabili doar de iertare.

Acești oameni așteaptă o mână întinsă din partea unui om ca tine și ca mine, care avem o situație socială mai bună decât a lui, speră în existența și binecuvântarea cu măcar zece minute în care să uite de prea numeroasele, mult prea grelele probleme și necazuri care s-au abătut asupra lor. Ei le privesc pe ele, necazurile, cu o mare și bizară seninătate, dureroasă pentru noi, cei care ne plângem pentru

orice nimic, pentru tot și toate, pentru bine și rău, uităm să spunem “iartă-mă”, “mulțumesc” sau să îi ascultăm pe cei din jur, să fim capabili să auzim strigătele lor de ajutor și privirile rugătoare pe care acești oameni în nevoie, oameni speciali, minunați le trimit la poarta sufletelor noastre, cu mare speranță, ca odată cineva să descuie miile de lacăte pe care le-am “cumpărat” de-a lungul anilor și care au determinat împietrirea noastră.

Este trist faptul că doar raportându-ne la necazurile acestor oameni, am înțeles cât de norocoși suntem, cât de multe avem, că trebuie să fim recunoscători și mai ales că trebuie să îi apreciem mai mult pe cei din jur.

Avem timp pentru a câștiga mii de lucruri neînsemnate, alte lacăte pentru suflet, dar nu putem sacrifica un lacăt sau acele multe altele pentru o rază a soarelui ce intră în noi cu fiecare moment petrecut în mijlocul acestor oameni mai puțin norocoși.

Trebuie să înțelegem că numai cu ajutorul tău, al meu, al nostru, al tuturor, ei, acei oameni speciali, pot să transforme această realitate mult mai dură, mai întunecată, mai grea, într-o călătorie în care să existe zâmbete, visare și poate cel mai important lucru, fericirea. Este un schimb profitabil, valoros, greu de uitat și relativ simplu de câștigat, nu credeți? Ajuți, cu inima deschisă, oameni cu anumite probleme, dăruind puține minute din viață (prin care se transmite fericire) și primești la rândul-ți fericire și picături de liniște sufletească.

Mai ales în cadrul acestui an ar trebui să privim mai cu atenție spre această categorie de oameni pe care îi putem ajuta, deoarece anul 2011, anul internațional al voluntariatului, atrage atenția asupra acestui tip de activități. Din aceea, se desfășoară, în cadrul tuturor ONG-urilor din lume, numeroase activități de

promovare a voluntariatului, ajutând cât mai multe persoane în nevoie. Este astfel o posibilitate și o ușurință de a te implica acum, dacă nu ai avut ocazia.

Nu fi indiferent! Distruge lacătele și pereții oțeliți ai sufletului al căror prizonier ai devenit! Ajută! Ascultă nevoile și strigătele de ajutor ale persoanelor ce au nevoie și așteaptă și de la tine puțin! Întrebă pe cineva cunoscător și află cum poți realiza așa ceva în funcție de posibilitățile pe care le ai, de timpul liber disponibil! Oferi și primești fericirea gratis! Există un magazin de unde se poate cumpăra fericirea? Da! Este sufletul și privirea oamenilor care nu cer bani sau ceva material, ci doar pe tine, acolo, în mijlocul lor! Măine poți fi tu în locul lor! Nu te interesează oferta?! Caută și vei găsi sursa unei fericiri sigure, fără posibilități de dezamăgire! FII VOLUNTAR!!!

Andreea Ciornovalic, clasa a IX-a E

Învățăm de la femei de succes să devenim femei de succes

Bucuria de a avea în fața noastră oameni de succes o avem rareori. În data de 13 aprilie, Universitatea „Petre Andrei” a găzduit Seminarul „Povești ale femeilor de succes” la care au fost invitate doamna Adriana Săftoiu – deputat în Parlamentul României, doamna Adriana Cazan – guvernator a organizației Lions Clubs Internațional, doamna Carmen Cridovăț – director regional Piraeus Bank Iași, doamna Doina Azoicăi – decan la Facultatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa Iași”, doamna Lucy Glaser – femeie de afaceri, doamna Maia Morgenstern – actrița româncă de teatru și film, Excelența Sa doamna Tanya van Gool – ambasadoarea Olandei la București. Au participat la această seminar și elevii ai școlii noastre. Discursurile personalităților și dialogurile cu domniile lor au constituit noi experiențe și modele pentru viitor.

Am înțeles că succesul nu se confundă cu popularitatea și nu se măsoară în notorietate, în rating-ul pe care îl aduci unei televiziuni, ci

în încrederea în propriile aspirații și în bucuria pe care ți-o dă dezvoltarea personală. Succesul reprezintă de fapt „a dori cu putere ceva”, „a îndrăzni să visezi” și a crede în resursele, în capacitatea ta de a merge mai departe și a avea încredere în propria persoană. A avea succes înseamnă a crede cu tărie în principiile și idealurile tale și în capacitatea de a le respecta și de a le realiza.

Am putea identifica patru etape ce conduc spre o carieră de succes: prima etapă este aceea în care trebuie să te cunoști foarte bine și să-ți știi aptitudinile și capacitățile, a doua etapă este aceea ce presupune stabilirea unor obiective clare pentru viață, a treia etapă este aceea de a afla ceea ce trebuie să faci pentru a reuși ceea ce ți-ai propus (să-ți cultivi talentul și să muncești) și ultima etapă, aceea a acțiunii, cea mai importantă, în care să mergi mereu mai departe, să ai mereu încredere în propriile forțe pe calea ce duce spre succes. Trebuie să fii mulțumit de opțiunea făcută și să nu te retragi atunci când

întâlnești un obstacol în calea ta.

Nu există rețete ale succesului, dar, ceea ce este cert este faptul că trebuie să muncești continuu pentru ceea ce îți dorești și să nu renunți, odată ce ai un vis. Există persoane care au un talent nativ excepțional dar nu l-au cultivat, după cum există persoane care au mai puțin talent dar l-au cultivat prin muncă. Ipostaza ideală a unei persoane de succes este aceea ce presupune un talent nativ încununat de o muncă asiduă. Această tenacitate trebuie percepută ca „o investiție și nu ca un sacrificiu”. Deși există opinii potrivit cărora succesul într-o profesiune este umbrit de sacrificiile făcute, trecerea timpului dovedește că sacrificiile se convertesc în bucurii ascunse și în fortificarea personalității. Investim timp și propriile noastre resurse în ceea ce credem că ne poate aduce succesul într-un anumit domeniu. Alegem să investim în ceea ce ne definește și în ceea ce credem cu adevărat.

Renumita actriță Maia Morgenstern exprimă ideea că succesul poate începe din momentul în care avem o inspirație de natură divină, din momentul în care „coboară îngerul” și avem sentimentul că le știm pe toate și că ne vedem viitorul în fața ochilor. Însă, de cele mai multe ori, ne gândim la viitor privindu-l doar cu ochii minții, fără să invocăm divinitatea.

Succesul este perceput diferit de fiecare persoană, de fiecare vârstă. Acest mod de împlinire umană începe cu prima medalie sau cu prima diplomă a școlarului, cu corectarea defectelor și cu învingerea comodității, cu calificativele de excelență și certificatele care atestă diferite aptitudini, se continuă cu performanțele în studii și se desăvârșește în carieră. De la visul școlarului până la împlinirea profesională a omului de afaceri, a diplomatului, a cercetătorului, a artistului, a politicianului, a guvernatorului este un drum lung, dificil, plin de obstacole, de întrebări și răspunsuri, de tensiuni și satisfacții care oferă bucuria de a trăi.

Am aflat la acest seminar că atributele ambadorului sunt: corectitudinea, flexibilitatea,

deschiderea și loialitatea. Acesta este omul care trebuie să fie pregătit pentru a se adapta în oricare moment, pentru orice loc în care este trimis dar care nu trebuie să-și uite originile. Trebuie să fie mândru de naționalitatea sa, să o reprezinte și să o promoveze, oriunde călătorește sau lucrează.

Excelența Sa, Tanya van Gool ne împărtășea faptul că a întâlnit români care îi povesteau că au plecat din România pentru că aici nu li ofereau posibilitățile de care aveau nevoie pentru a se realiza profesional și material. Ne-a mai mărturisit că aceștia nu știau să își aprecieze țara de origine, să respecte elementele de specific național. Ne-a amintit încă o dată că ei ar fi trebuit să fie mândri de țara lor, indiferent de dificultățile prin care poporul trece.

Ne-a mai spus că un element definitoriu în portretul ambadorului este cea „scânteie” ce trebuie să existe într-o persoană ce își alege acest drum. Trebuie să ai ceva special, ceva ce te face să te diferențiezi de un grup de oameni. Nu a spus ce, dar credem că se referea la: o inteligență covârșitoare, clarviziune, o excelență capacitate de adaptare, diplomatie și fermitate. A mai adăugat că pentru această carieră trebuie să fii o persoană foarte puternică și să îți asumi riscul de a-ți pierde familia și prietenii. Excelența Sa se considera o fericită pentru că s-a bucurat de sprijinul familiei în acest sens.

Credem că ambadorul are o misiune dificilă, aflându-se mereu în situația în care trebuie să-și conserve originile, dar să accepte mediile noi în care pătrunde. De aceea are nevoie de flexibilitate și deschidere.

La acest seminar am avut onoarea să admirăm și un alt „ambador” al României în domeniul cercetării la Polul Nord și la Polul Sud. Doamna explorator Uca Marinescu a fost singura femeie care reușit să ajungă la Polul Nord și care a dat dovadă de o ambiție covârșitoare. Aceasta ne-a împărtășit faptul că „nu există deosebiri între oameni”. Elementul esențial care ne deosebește este „modul în care gândim”. Gândirea unui popor este aceea care

influențează identitatea unei națiuni prin cultură, obiceiuri și tradiții.

Un fapt de care a fost profund impresionată în ultima vreme a fost absența zâmbetului pe chipul românilor. La întoarcerea din expediție, doamna explorator a regăsit o Românie fără zâmbete, o Românie în care pe fețele tuturor se citea crisparea. A fost șocată de expresiile compatrioților ei și de faptul că nu trecuseră decât șase luni de la ultima plecare din țară. A constatat că observăm fețele românilor doar atunci când venim din exterior. Trăind printre ei, devenim asemenea aceluia care nu mai au puterea de zâmbi și nici nu-și pun masca surâsului.

În lumea teatrului a purta o mască, a interpreta un personaj a fost în Antichitate o artă ce era accesibilă doar bărbaților, aceștia interpretând atât roluri în care se aflau personaje masculine, cât și roluri ale personajelor feminine.

Celebra actriță Maia Morgenstern afirma că sintagma „joacă teatru” este utilizată eronat în viața cotidiană, cu o semnificație care nu ar trebui să facă referire la semnificația pe care o are în arta dramatică. „Jocul de-a teatrul este jocul de-a adevărul”, iar acest joc presupune sinceritate; în timp ce „a juca teatru” în viața reală este o ipocrizie.

Întrebată care este menirea actorului, Maia Morgenstern ne-a răspuns: „Rostul actorului este unul sacru. Este acela de a recrea o realitate în care spectatorii se regăsesc”. Actrița ne-a mai mărturisit că a avut și momente de cumpănă în cariera sa, dar le-a depășit.

Am înțeles că actorul este un om care trăiește intens și care trebuie să reconstruiască destine și să se identifice cu diferite personaje, printr-o trăire foarte puternică, o receptivitate și o sensibilitate de excepție.

Mesajul actriței este acela că „ești ceea ce celălalt îți conferă, dăruindu-i”. Trebuie să dăruim pentru a primi aprecierea celorlalți, să știm să conjugăm verbul „a dăruia la toate timpurile și în toate timpurile”. Un alt sfat este: „Aveți încredere și dăruiați-le celorlalți

încredere!”.

Un alt domeniu în care verbul „a dăruia” ar trebui să aibă o semnificație deosebită este acela al medicinei. Doamna doctor Doina Azoicăi, prezentă la acest seminar, ne-a împărtășit convingerile domniei sale: „Trebuie să daruiești pentru a fi de succes.” Doamna doctor susține că „celula noastră nervoasă se hrănește din cărți” și că medicina presupune o învățare continuă și o dedicare nemaipomenită. Ne-a mai spus că succesul vine natural, din mediul în care trăiești. Familia îți aduce echilibru și are un rol esențial în ascensiunea profesională, fiind mediul care te propulsează, care te susține și în care îți găsești liniștea după o zi în care ai fost de gardă și ai consultat zeci de bolnavi.

Trecând de la un domeniu la altul, și politica a fost reprezentată. Doamna Adriana Săftoiu a afirmat că în politica românească succesul nu se măsoară în faptele pe care le faci în folosul cetățenilor, al comunității. Dumneaei ne recomandă să nu asociem notorietatea cu credibilitatea. Adevărații politicieni ar trebui să aibă succes prin faptele făcute în folosul națiunii, și nu prin prestațiile oferite în media. Succesul în politica noastră se câștigă foarte ușor prin notorietate.

Doamna distinge două extreme în ceea ce privește atitudinea femeilor în viața politică: prima extremă „se vinde ieftin”, iar a doua extremă este „femeia-bărbat”. Ipostaza ideală a implicării în viața politică este aceea a femeii care știe să ia decizii pentru popor și să-l sprijine cu bărbăție, cu fermitate, dar să-și păstreze și feminitatea. Adevăratele doamne ale politicii românești sunt cele care hotărăsc deciziile importante din umbră, și nu se regăsesc în media la ordinea zilei.

Despre domeniul bancar și cel al afacerilor ne-au vorbit doamnele Lucy Glaser și Carmen Chidovăț. Au susținut că în aceste domenii principiul esențial care funcționează este corectitudinea, iar persoanele implicate se află într-un continuu proces de învățare. Atunci când investim e necesar să înțelegem că în

aceste domenii există riscul de a pierde capital, relații de familie și de prietenie. În viziunea dumnealor, procesul învățării vizează nu numai lumea afacerilor, ci și relațiile interumane. Au exprimat foarte tranșant necesitatea de a se respecta femeia în societatea românească.

Această ultimă idee mi-a amintit de o carte foarte interesantă, „Al doilea sex”, de Simone de Beauvoir care prezintă condiția femeii în toate timpurile și în toate civilizațiile, insistând

asupra rolului important al femeii în societatea contemporană.

Asemenea întâlniri constituie înrâuriri pentru dezvoltarea personală a fiecăruia dintre noi, prin urmare salutăm ideea Fundației EuroEd care în cadrul proiectului ”Șanse egale și respect pentru femeile din Regiunile Nord-Est și Centru” a făcut posibilă derularea seminarului ”Povești ale femeilor de succes”.

Anastasia Cojocaru, clasa a XI-a C

Societatea fericită

România se confruntă în momentul de față (ca și restul lumii, de altfel) cu o criză financiară care afectează majoritatea populației, însă ceea ce se observă e instaurarea unei crize culturale, cu toate că aceasta există și e măcar la fel de deranjantă. Societatea actuală este una materialistă, care își bazează fericirea pe acumularea de capital prin orice mijloc, onoarea fiind atributul uman care se pierde în proces. Onoarea la care fac referire e acea calitate umană care ține de capacitatea individului de a respecta legile (atât cele scrise, cât și cele morale) și de a acționa în consecință.

Moartea spiritului se întâmplă atunci când, avid de bani, de cumul, omul renunță deliberat la setea de cunoaștere și la normele morale, orientându-se pe dezvoltarea instinctului animalic de dominație realizat prin șiretenie, disimulare, manipulare etc.

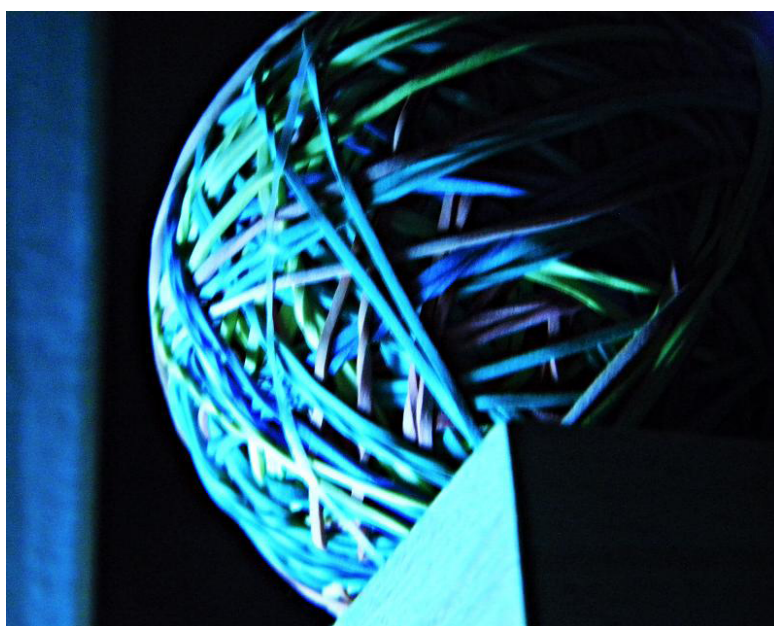
Perioada liceului este cea în care tânărul alege drumul pe care îl va urma în viață: cel al corectitudinii, urmând legea și respectând libertățile celor din jur, sau cel al rebeliunii, al sfidării societății și regulilor, al ascensiunii cât mai rapide și comode.

De cele mai multe ori, revolta se îndreaptă către sistemul despre care considerăm că ne învață atâtea lucruri “inutile”, precum matematica sau româna, pe care nu le vom putea valorifica în mod practic, spre vreun câștig; ce contează dacă știm să facem o

statistică în încercarea de a ne orienta pe piața muncii sau dacă n-am mai citit o carte din gimnaziu? Atâta timp cât printr-un sistem bine perfecționat în decursul școlii am ajuns maeștri chiulangii, specializați pe obținerea de rezultate pe baza unei echipe care muncește în locul nostru, stresată de dead-line-ul unui proiect, noi suntem “șmecheri autentici” care trec prin viață fără griji. Suntem cei mai fericiți, căci cu cât știm mai puțin și cu cât ne facem mai puține griji pentru alții sau în legătură cu ce spun alții, noi suntem ca o pană plutind spre o nouă zi la fel de ușoară precum cea precedentă.

Chestiunea care rămâne de analizat este: unde vor ajunge acești “tineri inspirați” după terminarea unui liceu și a unei facultăți, căci aceasta se pare că nu mai este doar pentru cei capabili, ea devenind într-un fel autoimpusă pentru cei care se consideră respectabili? În primul rând, ambele instituții de învățământ românești vor fi absolvite fără nicio problemă, întrucât chiar dacă acest ”student priceput” nu învață, el fie va avea întotdeauna reușita asigurată de familie, în caz de notă mică, fie va reuși să păcălească profesorul, instituția, sistemul.

În al doilea rând, odată ajuns în situația de a-și găsi o slujbă, în același timp deprins cu efectele micilor sale trucuri testate pe zeci de alte persoane întrucipând diferite autorități, el este pregătit să se facă plăcut la un interviu prin câteva remarci

inteligente și glumițe sarcastice, ușor, ușor, croindu-și drumul spre vârf, trecând drept un tip simpatic și inteligent, un șmecheraș al societății moderne. Cunosându-și interesele, el își creează legături, folosindu-se de oamenii din jur, ajungând un manipulator profesionist, capabil să direcționeze o conversație astfel încât el să iasă cât mai bine, iar celălalt să apară într-o lumină nefavorabilă, astfel promovându-și calitățile.

Deprins cu succesul și tot urcând pe scara socială, individul respectiv prinde gustul banului și devine din ce în ce mai însetat de înnavuțire. În scurt timp nu se va mai mulțumi cu modalitățile corecte de a-i câștiga, considerând că există căi mai ușoare și mai rapide de a face rost de ei, angajându-se în afaceri dubioase din punct de vedere legal însă asigurate, căci își va alege cu atenție partenerii. Desigur, acest scenariu pare extrem și puțin probabil pentru majoritatea cititorilor, dar se găsesc din păcate mulți care să danseze pe scena afacerilor în moduri cât se poate de improvizate, însă avantajoase, izbutind să scoată la capăt spectacol

după spectacol fără ca publicul să le înțeleagă instantaneitatea actului.

Așadar, individul din nefericire adesea reprezentativ al actualei așa-zise societăți ferice este tipul românului cunoscut și în afară pentru nemulțumirea sa față de țara noastră modestă, lipsită de un viitor pentru care nu se simte vinovat nici în cea mai mică măsură, dând mereu vina pe alții și care se va descurca întotdeauna datorită șiretlicurilor ingenioase, șantajului și banilor.

Poate că speranța de a readuce societatea la adevăratele principii morale de existență stă tocmai la tânăra generație din care facem parte noi, elevii și studenții de azi, care constatăm aceste aspecte deranjante și regretabile și pe care le-am putea corecta în evoluția noastră spre maturitate, conștienți că pentru a reuși va fi nevoie de multă răbdare, putere de convingere și capacitate de a îndura și de a ne sacrifica pentru ceea ce ne dorim să devină cândva și țara în care trăim: o societate onestă, stimulativă, prosperă și abia atunci cu adevărat fericită.

Roxana Căpățână, clasa a XI-a A

“Atenție! Nu faceți accidente rutiere pentru că nu avem spitale!”

*“Doamne, bine că am trăit
Ca să mă văd izgonit
Din spital unde-am bolit
Și s-aud c-am fost bocit
Din spital în alt spital
Ca un animal.”- George Topîrceanu*

O dată cu împânzirea sângelui și cu extinderea durerii, crește și panica, direct proporțional, ajungând în scurt timp la cote maxime. Instinctul primar m-a făcut să o sun pe mama. În mai puțin de două minute eram deja în mașina părinților, în drum spre spital. Traficul infernal, gropile și semafoarele interminabile au făcut ca așteptarea să fie cu mult redimensionată. Dar cine putea să-mi spună că asta nu era singura așteptare la care eram supusă? Ușa spitalului avea ca o aură strălucitoare, atât de tare îmi doream să ajung odată, poate voi reuși să mă eliberez de durere. Îngrozitor de neliniștită, mama îi explică doctoriței situația. Am rămas dezamăgită când, în ciuda situației în care mă aflam,

nu m-au putut consulta imediat tocmai pentru că nu împlinisem încă vârsta de 18 ani. Am înghițit în sec când nici la a doua destinație (spre care fusesem îndrumată) nu am fost primită. Dar m-am resemnat și liniștit la gândul că există speranța de a mă vindeca la un spital bun, că voi găsi un personal atent și receptiv la problemele și suferințele pacientului, că voi fi internată într-un salon curat și frumos, toate acestea fiind prielnice pentru recuperarea mea. Suita de dorințe și speranțe pălește repede în fața realității contrastrante pentru că nu mai fusesem până atunci la un spital de urgențe și nu îmi puteam închipui ce urma să întâmpin.

Pentru o clipă am crezut că mă aflu într-unul din cadrele macabre ale lui Bacovia (îl studiasem de curând la școală și nu mă puteam elibera încă de atmosfera apăsătoare, morbidă a griului, galbenului, roșului aprins). Holurile lungi, întunecate, cenușii, erau pline de bolnavi care mișunau agale, precum zombi într-un film de groază. Tencuiala și vopseaua pereților erau demult un vis uitat. Rugina îmbrăca melancolic

mobilierul vast al salonului, acesta fiind alcătuit din trei paturi și trei sertare în care nicio cutie de chibrituri nu încăpea. Gresia, atât de tocită, putea fi cu ușurință confundată cu un linoleum ordinar. Ușile uitaseră deja cum era când aveau sticlă... și clanță... și prag. Baia însăși reprezenta o aventură, fiind una singură pe etaj. Inițial am crezut că se oferă ceva gratis de stau atâția oameni la o coadă interminabilă, dar ulterior am aflat ce era, deoarece a trebuit și eu să iau parte la ritualul așteptării rândului la toaletă. Îmi era nespus de milă de bieții copilași care nu puteau să deschidă ușa fără clanță și începeau să plângă, desperați la gândul că au rămas blocați acolo.

Treptat, toate speranțele și gândurile pozitive s-au spulberat când am văzut adevărata esență a spitalului: speram la un doctor pasionat de munca sa, cu o experiență și competență vastă pe umerii săi, care urma să-mi ofere toată grija și încrederea pentru a mă vindeca. Neliniștea mea a încolțit atunci când mi-am dat sănătatea pe mâna unei... fetei, pardon doctorițe, care, la un calcul rapid, nu era cu mult mai mare decât mine. Cred că dacă nu-i aflam vârsta eram mai calmă, însă nu-mi puteam închipui cum ea terminase facultatea și putea fi deja doctor. Încercările ei de a fi drăguță au eșuat, plictisindu-se rapid și luându-se la glume și mici răutăți cu colegile ei.

Internarea a fost una „privilegiată” tocmai pentru faptul că fusesem pusă singură într-un pat numai al meu, spre deosebire de alții care se chinuiau câte doi sau chiar trei pe o pernă. Am avut ocazia să mai cunosc încă o ciudățenie a Spitalului de Copii. Se numește ”vizita”. Este de fapt un fel de „control” al medicilor. Paradoxală mi se părea agitația inexplicabilă a tuturor înaintea fiecărei vizite a doctorilor.

Toate asistentele trimiteau pacienții în saloanele lor, veneau să facă un fel de curățenie, dacă se putea numi așa această încercare inutilă de a ascunde lipsurile unui sistem și dezinteresul general. Neștiind ce presupune această vizită, prima dată am fost și eu agitată, inducându-mi și mie starea lor. De fapt, acest „ritual” preamînat s-a dovedit a nu fi altceva decât intrarea doctorilor în salon, o aruncare rapidă cu privirea asupra pacienților, precum o prezență, apoi ieșirea lor după douăzeci de secunde. Am rămas stupefiată atunci când, într-o noapte în care bineînțeles nu puteam să adorm printre plânsetele și urletele copiilor din salon, am auzit două asistente de gardă punând pariuri macabre pe viețile copiilor. Se pare că pentru ele viața unui mic suflet nu însemna mai mult de 5 lei.

Printre detalii se numără: pastilele promise și necesare care lipseau cu desăvârșire, imposibilitatea de a nu căpăta o răceală când transpirai din cauza caloriferelor fierbinți, iar curentul suiera printre geamurile crăpate, lenjeria de o curățenie inimaginabilă (ironic vorbind, bineînțeles) și, nu în ultimul rând, aerul înăbușit care te toropea complet pentru că ferestrele erau bătute în cuie, deci nu puteau fi deschise.

Cu chiu cu vai, la propriu, am reușit să rezist până în momentul externării. Bucuria pe care am simțit-o atunci când mi-am văzut propriul pat nu poate fi descrisă în cuvinte, dar asta reprezintă un alt capitol al existenței mele de convalescent, de data aceasta.

Acum, după această nouă experiență pe care a trebuit să o parcurg, nu pot să mă gândesc decât la mesajul rutier pe care l-am văzut recent: *”Atenție! Nu faceți accidente rutiere pentru că nu avem spitale!”*

Ines Râmbu, clasa a X-a E

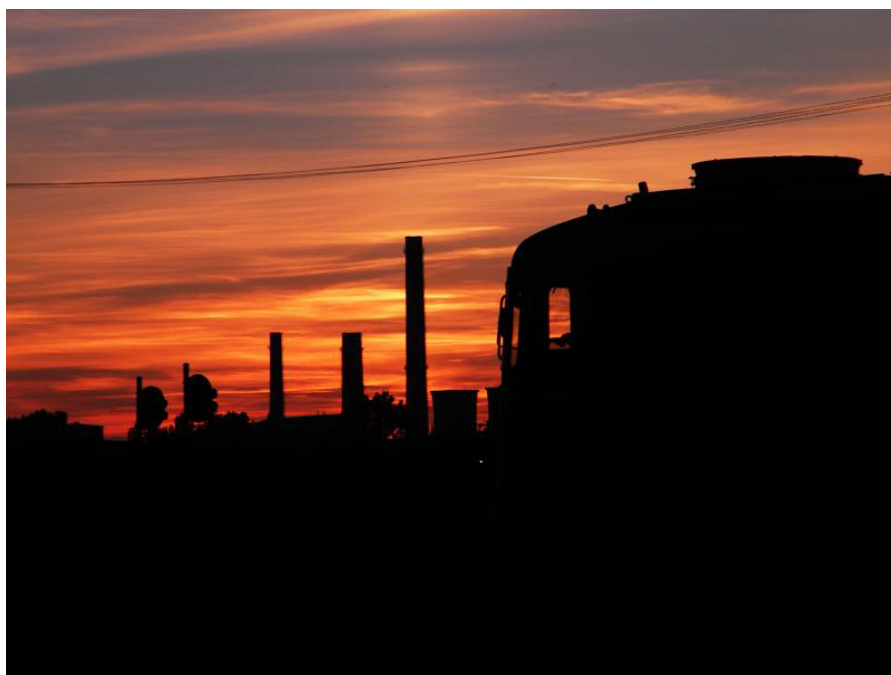
O viziune a viitorului sau Metamorfoza națională

De zeci, chiar sute de ani, țara noastră s-a definit ca fiind o națiune religioasă, creștină, această caracteristică devenindu-se elementul de legătură al neamului, însă, de asemenea, ne-a limitat la o existență obscură, condamându-ne la o cultură minoră, mai puțin semnificativă în raport cu celelalte țări ale lumii, deoarece ne-am închis în ea. Lipsa de dinamism a țării în decursul veacurilor a dus la atrofierea spiritului național. Noi nu am avut niciodată o viziune unitară, românească și care să ne situeze țara pe culmile lumii, ci am trăit așa cum ne-a dat Domnul: ne-am apărat când a fost cazul, iar în rest, ne-am continuat existența de zi cu zi fără vreun scop măreț. Acest lucru *ar putea* să ne asigure salvarea în viața următoare ca națiune datorită spiritului nostru blajin, însă *cu siguranță* ne va costa viața ca popor terestru, lipsit de scop și de sens.

Dacă în trecut, caracterul religios era unanim îmbrățișat și apreciat, divinitatea „ocrotindu-i pe români”, în prezent s-au pierdut strictețea și ardoarea creștinismului autentic;

acum românul modern este mult prea pragmatic pentru a se conforma cutumelor bisericesti, el fiind pe deplin angajat în ritmul vieții sale, muncind și lamentându-se în încercarea sa de a agonisi. Totuși, autohtonul, cel care păstrează tradițiile trecutului, este înconjurat de pitorescul rural, specific importantelor opere românești autentice. El este încă inocent, neatins de superficialitatea orașenească, absorbit de religiozitatea ancestrală, ghidându-se în funcție de sărbători, muncind și mulțumind Domnului. Aici se păstrează intact caracterul spre care ar trebui să ne orientăm în transfigurarea noastră, și nu mă refer la un regres tehnologic, ci la o întoarcere la valorile autentice.

Ca România să aibă un viitor ca națiune, este necesară o trezire din starea de latență în care se află, este necesară o scânteie electrizantă care să poată pătrunde până la ultimul cetățean, este necesară *o viziune*. Singurii care putem contribui la formarea unei viziuni care să corespundă tradițiilor și miturilor strămoșești suntem noi, actualii elevi, viitori

studenți, capabili de a înțelege situația în care țara noastră se află (și nu mă refer numai la sistemul politic și instituțiile care își urmăresc propriul interes), cu posibilități intelectuale și cu viitoare studii în străinătate care să faciliteze înțelegerea situației interne. Noi trebuie, cumva, cu un sacrificiu al propriilor interese egoiste de înavuțire absolută, să încercăm o schimbare a întregii mentalități naționale care, în momentul de față, gravitează în jurul fericirii personale, ignorând răul care se face societății ca ansamblu.

În crearea unei Români noi, biserica va avea un rol semnificativ, întrucât, deși în momentul de față religiozitatea este doar o fațadă care conferă poporului un aer mistic, aducător de turiști, ea este falsă și dezrădăcinată (nenumărate scandaluri în care s-a dovedit lipsa de etică a unor figuri preoțești). Nenumăratele biserici construite în ultimii ani nu au ajutat deloc la adâncirea spiritului creștin, ci mai mult au stârnit controverse legate de bani, de necesitatea lor, etc. În acest ritm, și această instituție va deveni una fără fond, un loc de adunare a oamenilor cu pretenții religioase. Mulți tineri ortodocși nu se mai simt atrași de biserică, ci mai mult li se creează o stare

de iritare, de incomoditate, motiv pentru care renunță la legătura cu divinitatea, devenind imorali în lipsa unui *etalon spiritual*. Motivul acestui fenomen este faptul că ei nu înțeleg necesitatea ei, felul în care îi afectează. În cadrul catolicismului însă, situația este alta; se observă o conexiune mult mai strânsă între ei, plăcerea și sentimentul de liniște pe care religia le oferă. Dacă s-ar ajunge la situația ideală, ca toți creștinii să fie strâns legați între ei prin universalitatea religiei și dacă ar adera la aceeași viziune națională, a unei Români capabile de a se schimba și a deveni dreaptă, puternică și demnă, întreaga națiune s-ar trezi înviorată, iar viitorul nu ar mai fi unul nesigur, condamnat să dispară treptat, autodizolvându-se.

Așadar, se simte necesitatea unei revoluții culturale și religioase, a unei ideologii naționale și a unei aspirații spre dezvoltare, iar modalitatea de a ajunge acolo este schimbarea mentalității tuturor românilor și însușirea unanimă a unor principii etice (provenite atât din legi cât și din creștinism) care să creeze țara-model, întrucât avem aproape totul, ne trebuie voință și un dram de fanatism, căci pentru o realizare deplină este necesară înverșunarea, disciplina, perseverența, excentricitatea.

Roxana Căpățână, clasa a XI-a A

Flori de cuvinte. Pledoarie pentru Carte

În spatele unui singur cuvânt se ascund, tăcute, sensuri pe care o privire superficială nu le poate desluși. Ce înseamnă, pentru toți cei care nu cunosc limba română, cuvântul „carte”? El nu capătă un înțeles explicit decât după ce încheștarea copertilor a fost învinsă de dorința de a citi și sensul cuvântului nu este niciodată același, pentru că fiecare volum ascunde alt univers și fiecare pagină, altă întâmplare.

O, carte!... Nimeni nu-ți cunoaște începutul și sfârșitul tău este mai departe de ultima pagină. Nu există definiție care să cuprindă în cuvinte frumusețea pe care o ascunzi între pagini, lăsând-o să zboare doar în fața aceluia care vrea să te deschidă și, pătruns de fiorul cald al pasiunii, se îndrăgostește de comoara pe care o ascunzi între file. Nu ceri nimic mai mult și totuși, după ce misiunea ta se încheie, ne rămâne în suflet gustul amar al unei despărțiri nedorite și al unei depărtări uriașe de lumea pe care o ascunzi în pânțelele tău dătător de viață. Pentru că, dacă n-ai fi tu, pe cine am chema să ne șoptească povești la ora de culcare, și vocea ta capătă conturul îngrijit și regulat al cuvintelor pe care le ascunzi în ființa ta nemuritoare.

Mă pierd în universul tău de fiecare dată când te deschid și, contemplând *văzduhul din țâțâni de curcubeie* pe care îl deschizi, nemărginit și clar, în fața privirilor mele, sunt orbită de strălucirea sa dătătoare de viață unor figuri de hârtie, pe care în atâtea seri târziu și fără somn mi le închipui stându-mi alături, dând crezare unor iluzii fără de care viața noastră nu ar fi nici așa de colorată, nici așa de plăcută și de liniștită. Descoperirea ta echivalează cu

evadarea într-o altă dimensiune, prea departe de noi pentru a o putea atinge, de aceea ne încredem în cuvintele tale măiastru alese de o mână vrăjită. *Smulge-mă, carte, morții și durerii* și deschide-mi înaintea ta numai potire din care să beau ambrozia cunoașterii așa cum făceau odată zeii pe culmile aurite ale Olimpului.

paginile cărții descopăr rânduri pictate pe pânze de hârtie sau *stihuri de suflet, dintre spiniculese*, pe care aceeași mână vrăjită le-a adunat din depărtări neștiute între coperti, ascunzându-și, odată cu ele, un fragment de suflet călător între petalele lor parfumate.

Târziu, când toate minunile apusului vor fi pierit în sângele amurgurilor viitoare, când mugurii proaspeți ai florilor se vor fi stins de frigurile unei ierni atotstăpânitoare și toate stelele cerului își vor fi arătat lumina ființelor unor alte generații, de-abia atunci magia cărții se va vesteji și ea, cuprinsă de tenebrele unui univers potrivnic, încețoșat și înnegrit de fum, în care nici ficțiunea și splendoarea ei nu-și vor mai găsi un loc în *suflete de prieteni și străini*.

Iulia Ștreangă, clasa a VIII-a C

Ținându-ne de mână printre cuvinte – Pledoarie pentru Carte

Vorbim prea puțin despre importanța cărților în viața noastră actuală. Avem nevoie de un moment de răgaz în care sa reflectăm la maniera absolut fascinantă în care ele ne pot schimba

În viața personală, profesională și socială va fi din ce în ce mai important timpul dedicat lecturii pentru a înțelege și decoda liniile scrierii și de a interpreta dincolo de ele. Cei care nu posedă abilitatea de a mânui limba lor maternă nu pot participa din plin la viața comunității. Ei riscă să fie uitați sau mai rău, să fie manipulați de cei care posedă această putere formidabilă.

Să nu uităm că principalul scop al cărții este acela de a fi o sursă de informație care generează dezvoltarea gândirii, a personalității și apetitul pentru lectură. Cărțile ne ajută să ne sistematizăm informațiile și trezesc în noi bucuria de a citi. Citim pentru noi înșine și nu din obligație, pentru că tot ce poate fi gândit în lume se află într-o carte. Citim pentru că putem evada într-un alt univers și ne putem identifica într-o anumită măsură cu personajele cărții.

Am putea spune că o persoană care a citit o singură carte, dar pe care a citit-o intens și cu interes, poate fi considerată un adversar redutabil în timpul unei discuții pentru că aceasta jonglează cu informațiile; în schimb, o persoană care nu citește niciodată, dar care are o varietate de opinii, crezând că punctul său de vedere este original, este limitată sau chiar fanatică.

Cartea ne este mângâiere în singurătate și în suferință.

Experiența și cunoașterea omenirii a putut fi transmisă din generație în generație, de la mitologie, astrologie, medicina și arhitectura vechilor civilizații până la cuceririle științifice de astăzi.

Cea dintâi carte, care este însuși Cuvântul lui

Dumnezeu, Biblia, a manifestat o mare influență asupra culturii ulterioare.

Cartea deschide porți spre dezvoltarea umană și spre viața practică, de la studii de psihologie și de etică, până la cartea de cosmetică, de vestimentație ori de bucate.

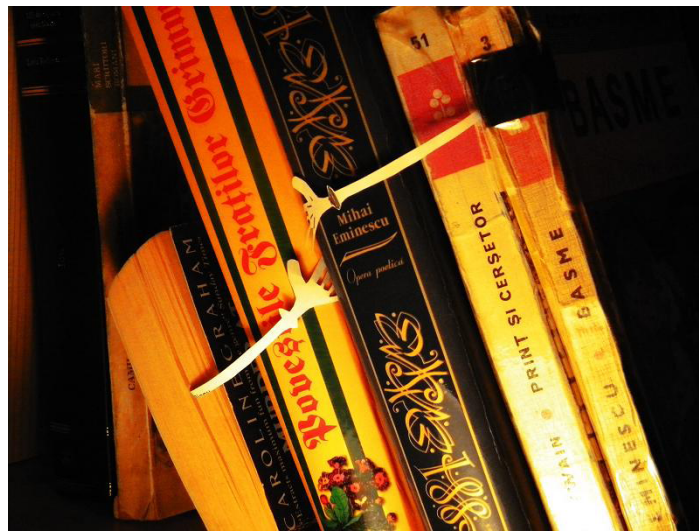
Cartea construiește destine, mode-

lează oameni și sensibilizează sufletele.

Uneori cuvântul din cărți are forța magică, ne urmărește de-a lungul vieții; este sămânță semănată în sufletul nostru care va rodi peste ani.

Există vârste ale lecturii. Fiecare vârstă își alege cărțile ei. Copilăria este interesată de cunoașterea prin joc, tinerețea este interesată de cunoașterea prin cercetare și aventură, iar bătrânețea este interesată de cunoașterea prin înțelepciune.

Ne putem închipui că din cărțile citite ne construim un edificiu în care locuim, în care deschidem uși, străbatem coridoare, urcăm trepte, deschidem ferestre și le inventăm dacă nu există. Acest edificiu este lăcașul înțelepciunii și al cunoașterii. Cât despre vise, acestea sunt născute din cărți, atât cele din timpul

noptii, cât și cele pe care le vedem cu ochii deschiși.

Cărțile sunt prietenii pe care îi purtăm cu noi peste tot: la școală, acasă, în călătorii și la bibliotecă. Ce poate fi mai plăcut decât să porți o carte asupra ta pe care să o deschizi atunci când dorești să fugi din lumea exterioară, să evadezi din haosul cotidian?

Învățatura tuturor epocilor care a fost

traspusă în toate cărțile se poate regăsi în omul actual pentru că “a învăța este o comoara ce își urmează posesorul oriunde merge acesta”. Singura condiție pe care trebuie să o îndeplinim este să parcurgem toate cărțile fundamentale ce concentrează înțelepciunea umană.

“Cărțile sunt prietenii cei mai discreți și cei mai constanți; sfătuitoarii cei mai accesibili și mai înțelepți și profesorii cei mai răbdători.”

Anastasia Cojocaru, clasa a XI-a C

Mai mult decât un vis: a fi actor

Teatrul e cel ce vindecă sufletul, e singurul „medicament” pe care știu că l-am luat când mă simțeam goală pe dinăuntru, blamată, uitată. Replicile, milioanele de schimburi de cuvinte, de priviri sunt pentru mine ca o mângâiere maternă.

Mă întreb ce înseamnă actoria pentru mine? Dacă e o pasiune? Nu, dragă cititorule, nu e! Este „aparatură” meu de oxigen, este doza de adrenalină ce-mi face sângele să alerge prin vene. Scena, muzica, mișcarea, cuvintele alese cu grija migăloasă a unui pictor pe vitralii, asta este viața pe care mi-o doresc, pe care mi-o zidesc în jurul meu cu fiecare pas, cu fiecare clipire. Mă hrănesc cu aplauze și mă închid în mine odată ce cortina s-a tras, căci asta este viața unui actor: nimeni să nu știe ce simte el și nimeni să nu simtă ceea ce el trăiește.

Acum când îți scriu aceste rânduri, trag aer în piept și îmi amintesc de multe nume, chipuri, vorbe ce m-au făcut să aleg această cale. Ambiția de a izbândi, dorința de a-mi depăși condiția, puțina experiență pe care o am, acestea nu reprezintă nici un sfert din cele necesare pentru a fi un actor, însă visul meu umple sufletul și mă face să-mi doresc și mai mult să urc pe scenă; să uit de temerile mele, de mine și să spun cu cele mai alese mijloace lucruri pe care nu am avut curajul să le spun în fața celor care m-au dezamăgit sau mi-au fost alături.

Eu nu-mi doresc ca lumea să mă iubească pentru cine sunt, nici măcar atât! Vreau să mă iubească pentru personajele care mă „posedă” și îmi dau viață și pe care la rândul meu le însuflețesc, le învii cu fiecare piesă.

Stați, poate că teatrul nu este o meserie de viitor pe plan material, dar pentru cei ca mine, care respiră, trăiesc zi de zi prin el, este o meserie de viitor pentru suflet. Mă regăsesc în fiecare cuvânt rostit și, vorba Ninei, „simt că

sunt frumoasă!”. Nu găsesc nimic mai plăcut decât sentimentul fluturilor în stomac atunci când privești în public și nu vezi pe nimeni și totuși simți că mii de ochi îți urmăresc mișcările, când glasul tău răsună în sală și trece peste mii de capete și totuși atinge măcar un suflet, două.

„Acum știu, înțeleg, că în ceea ce facem noi, ori că am juca pe scenă, ori că am scrie, principalul nu este gloria, nu e strălucirea”. Teatrul e mai mult de atât: este puterea ce stă într-un singur an, puterea de a se deschide ca o carte în fața oamenilor și totuși să rămână un mister.

Georgiana Jianu, clasa a X-a C

Țara din care toți vor să plece sau Despre opțiuni

De ce a trebuit să plece? Era cea mai bună prietenă a mea. De când eram mici copii mi-a tot promis că nimic nu ne va despărți. Că nimic nu o va face să plece. Și totuși, s-a întâmplat. Mi-a spus că așa e mai bine pentru ea și că trebuie să înțeleg. Și-a luat bagajul (cât a încăput în gețile de voiaj proaspăt cumpărate), precum și cunoștințele acumulate. A urcat în primul avion către Anglia, ajungând astfel pe tărâmul care îi promitea un viitor strălucit.

Soarta nu așteaptă după prietenia sau relația nimănui, nu iartă pe nimeni, iar reușita în viață astăzi este cea mai grea luptă de câștigul căreia nu ești sigur.

Brusc, m-am izbit de pereții realității. Am descoperit că mă aflu într-un univers dur în care trebuie să te zbați din ce în ce mai tare să reușești. Mă uit în jurul meu și observ cu un oarecare șoc cum tot mai mulți prieteni decid să-și continue studiile în străinătate, cum familia mi se împrăștie departe de hotarele țării, cum pur și simplu din ce în ce mai mulți oameni aleg să plece, toți având

același scop: căutarea și râvna de a avea un viitor mai bun.

Nu sunt în măsură să abordez astfel de subiecte, însă am ajuns la vârsta la care pot constata că există lipsuri multe în sistemul în care ne croim existența, că problemele economice și politice au copleșit pe mulți dintre cei ce ne conduc, că nivelul nostru de educație și civilizație pălește în fața altora și, de asemenea, că situația în care ne aflăm este una gravă.

Nu înțelesesem de ce în fiecare zi, după programul grădiniței, trebuia să mă duc la orele de engleză, de ce era nevoie să fac asta atâția ani la rând, nu găseam niciun rost insistențelor părinților de a opta pentru o clasă cu blingv

franceză și mi se părea ușor deplasat din partea mamei să-mi sugereze cursurile de germană. Iar cel mai fără înțeles și mai enervant lucru din tot acest fir epic era replica lor celebră: “Ai să ne mulțumești într-o zi!” Să le mulțumesc pentru ce? Că îmi încarcă programul și că mă bat la cap cu teme și cu studiul intens al limbilor străine? Deși atunci părea o muncă grea, un pic puerilă și fără vreo urmare, acum ajung să le

mulțumesc în sfârșit părinților mei.

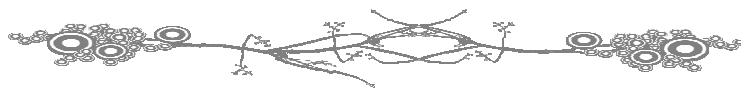
În grupa de engleză era și ea cu mine. Știu că și prietenei mele i se păreau inutile toate acele ore de studiu suplimentar. Mereu ne plângeam una alteia cât de lungi și de grele erau temele. Aveam impresia că erau imposibil de pronunțat cuvinte precum: “unthinkable” sau “disappointment”. La 7 ani, perspectiva asupra vieții nu era una vastă, universul fiind unul perfect, în care niciodată nu aveam să apară probleme. Amândouă aspiram la vise greu de îndeplinit. Ne doream să mergem în Anglia pe Oxford Street, să ne plimbăm pe cea mai frumoasă stradă a Londrei. Însă acea dorință, fiind atunci o formă pură a ficțiunii, a ajuns astăzi să fie o necesitate, o latură a realității. Poate nu o realitate la fel de frumoasă ca lumea unui copil de atunci, ci una grea în care îți iei viața în propriile mâini și trebuie să știi să o modelezi cât mai bine pentru a crea un univers cât mai bun.

Într-un mod ironic, și totuși trist, și eu mă aflu printre cei care vor să își schimbe cetățenia. Munca și grija depuse în ani capătă acum înțelesuri noi și valori uriașe. Trăiesc într-o generație în care cuvântul “european” cântărește foarte mult în devenirea fiecăruia, examenele și atestatele de limbă sunt solicitate tot mai mult adolescenților, școlile încurajează schimburile de experiență și formarea unor relații internaționale, iar studenții obțin numeroase burse în străinătate. E normal să vrem mai mult și să ne dorim să plecăm spre a ne împlini dorințele și șansele. Mii și milioane de oportunități ni se oferă în marile țări ale Europei și nu numai pe acest continent.

Însă faptul că te afli de cealaltă parte a graniței nu înseamnă că ești deja un om împlinit. Viața este aici și acolo: la fel de grea sau poate mai dificilă, însă recompensa este una pe măsură.

Alegerea depinde de fiecare.

Ines Râmbu, clasa a X-a E

Radio! Who has time to read?

Radio is my name and jazz is my game. Sau jazz is my name and radio is my game. Nu știu sigur care dintre cele două expresii mă definește cel mai bine, însă cuvintele *radio* și *jazz* mi-au dominat existența în ultimii doi ani. Povestea mea e cât se poate de scurtă. Mă numesc Ilinca Nazarie și sunt realizatoarea unei emisiuni radiofonice de jazz. Într-adevăr, sună ciudat pentru o elevă de liceu, dar asta sunt și asta fac. Povestea mea începe în ianuarie 2008, când am intrat pentru prima dată într-un post de radio. La început, mai mult o joacă și un fel de a-mi ocupa timpul liber, radioul s-a infiltrat în viața mea, devenind o ocupație permanentă.

După șase luni în care am lucrat ca reporter și prezentator de știri, în luna iunie, mi s-a oferit o șansă: cea de a realiza propria mea emisiune. Primul subiect care mi-a venit în minte în acel moment a fost *jazzul*. O emisiune *cu* și *despre jazz*. Mai în glumă, mai în serios, m-am apucat de treabă, am gândit formatul emisiunii, am stabilit rubricile și multe alte detalii. Primele două emisiuni au fost – trebuie să recunosc – un calvar.

Încă nu știam ce trebuie să fac, unde să caut să-mi gădesc documentarea, cât de mult trebuie să scriu, ce să prezint ca să fie antrenant și nu plictisitor și ce piese să aleg. Cu chiu cu vai, am reușit să le termin, am primit toate aprobările posibile și imposibile, am înregistrat vocile, am montat piesele și, după ce am salvat fișierul, am răsuflet ușurată. Așa avea să fie de acum încolo? mă întrebam îngrozită. Aveam să lucrez cu nopțile ca să pot să scriu un script de 4 pagini? Da! Așa a fost! Cel puțin la început, până când am reușit eu să mă dumiresc cum stau lucrurile și ce trebuie să fac exact. Cu timpul a devenit din ce în ce mai simplu. Munca a devenit rutină, care se reia săptămânal, în fiecare vineri. Acum știu cum merge treaba, știu ce trebuie să fac.

Îmi amintesc cu groază ziua în care prima emisiune trebuia să intre pe post. Eram plecată la mare. Acasă, mama era mai agitată decât mine, pentru că o sunam din jumătate în jumătate de oră. Eu nu aveam cum să o ascult, însă cei de acasă fuseseră avertizați din timp. Abia după ce m-a sunat mama să mă anunțe că totul fusese în regulă, am reușit să mă liniștesc și să nu mă mai plimb prin cameră, agitându-i și pe cei din jurul meu.

Astăzi, după nouăzeci și una de emisiuni, munca mea nu mi se mai pare o corvoadă. Am vrut de multe ori să renunț, crezând că nu sunt în stare să duc acest proiect până la capăt. Dar am continuat, nu m-am oprit și sunt mândră de mine că am luat această decizie.

Țin minte de parcă a fost ieri, primele două interviuri pe care le-am luat pentru emisiune. În aceeași vacanță, la doar câteva zile după prima emisie, eram în Vama Veche, unde avea loc *Festivalul Stufstock*. Printre cei invitați să cânte în cadrul festivalului se număra și marele violonist de jazz Jean-Luc Ponty. După conferința de presă, am stabilit o oră la care trebuia să mă prezint ca să pot discuta cu el.

Tremurând de parcă în curând cineva avea să mă omoare, am plecat, cu agenda în mână și

cu reportofonul de gât, spre locația festivalului. Acea stare de agitație și de frică a durat până când am dat mâna cu Jean-Luc Ponty și am început să discutăm. Aveam 16 ani și nu interviuasem până atunci decât câteva persoane de la Primărie și de la Consiliul Local. Era cu totul altceva! Stăteam la aceeași masă cu cel mai cunoscut violonist de *jazz* contemporan și discutam de parcă ne-am fi cunoscut de o viață! Un om cât se poate de deschis, de amabil, exact cum nu mă așteptam să fie. Și-a dat seama cât de emoționată eram, m-a rugat să mă liniștesc, iar apoi am reușit să mă adun și să-i pun toate întrebările pe care le aveam notate în agendă, dar și multe altele care îmi treceau atunci prin minte. Când s-a terminat, am răsuflat ușurată, am zâmbit, i-am mulțumit și am primit și un autograf. Era cel mai tare lucru care mi se întâmplase până atunci! Următorul muzician pe care l-am interviuat a fost pianistul Harry Tavitian, cu care am reușit să vorbesc după ce a ieșit de pe scenă. Ciudat! Tracul dispăruse, tremuratul era de mult uitat, iar discuția, deși mult mai puțin interesantă decât cea anterioară, a decurs perfect.

Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că realizarea acestei emisiuni a fost și este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Am învățat să lucrez în echipă, am învățat să fiu mai organizată și, bineînțeles, mult mai responsabilă. De multe ori am stat până noaptea târziu să lucrez, să traduc, zicându-mi: „de mâine renunț, pentru că nu mai pot”. Și chiar credeam că am să renunț! Până ajungeam în fața microfonului! Îmi dregeam vocea și începeam

să citesc: „Bună seara și bun găsit la o nouă emisiune *Jazz fm!*..”. Nu puteam să spun *nu*, nu puteam să zic *gata!* Era munca mea, copilul meu, cum îmi place să-i spun uneori. Împreună am învățat istoria *jazzului*, am ascultat cele mai faimoase concerte, am ținut minte fiecare notă a unui standard de *jazz*, am iubit *bossanova* și am urât *fusion jazzul*, am plecat la concerte prin țară, ca să putem povesti despre ele și am adormit, tot împreună, cu capul pe tastatură. *Jazz fm* este pentru mine cea mai mare realizare a mea, multă muncă, dar și mândrie atunci când întind mâna cuiva și mă prezint: *Ilinca Nazarie, realizatoarea emisiunii Jazz fm*. După un an și jumătate de emisie, în fiecare săptămână mă ascultă oameni din opt orașe ale țării. Știu că pare că mă laud. Chiar asta fac și nu mi-e rușine să o recunosc. E ceea ce fac și ceea ce mă reprezintă. Vă invit, dacă vreți, să mă ascultați în fiecare duminică seară, la ora 21, la **Radio VoxT**, pe 104 FM sau pe www.radiovoxt.ro. *Jazz fm!*

S-auzim numai de *jazz!*

Ilinca Nazarie, fostă elevă a Colegiului Național, studentă la Jurnalism, în anul I

Pentru că, în fond, așa este...

Suntem oameni... Mereu noi, mereu în schimbare, mereu într-o căutare continuă de a ne remarca, de a ne afirma, de a ne face ascultați, de a ne impune. Evoluăm, căutăm. Poate găsim, poate nu. Trecem prin viață ușor, deși uneori pare mult prea greu. Ne formăm ca oameni, încercăm să ne definim... Și când asta, dacă nu în adolescență?

Curioși, întrebători, orgolioși, nesiguri, sfidători, aceștia suntem noi, adolescenții. Și uneori nu vrem să recunoaștem sau să conștientizăm că acesta e adevărul. Și exemple care să demonstreze aceste lucruri sunt destule, doar că nu le acceptăm prea ușor, tipic nouă. Nu știu dacă și vouă vi s-a întâmplat, dar eu mi-am ignorat ani de zile părinții când îmi spuneau să-mi iau fular iarna, că e frig afară, sau umbrela că va ploua sau să mă îmbrac mai gros, că nu e atât de cald pe cât pare, și am

ajuns în final să-mi pară rău că n-am ascultat, nu numai în aceste chestiuni mai puțin semnificative, dar poate și în privința unor lucruri mai importante. Și, totuși, încă nu accept ideea că sunt și alți oameni în afară de mine care să știe ce e mai bine.

Și din toate abaterile noastre, sunt convinsă că toți am ajuns cel puțin o dată la concluzia că din greșeli se învață. Dar poate ar trebui să învățăm și de la alții, din experiențele altora; și dacă nu de la părinți din motivul că „pe vremea lor era totul altfel”, ar fi cel puțin interesant să ne luăm exemple de situații de urmat sau de evitat din cărți. Și da, într-adevăr, în cărți nu sunt exemple reale în cele mai multe din cazuri, dar nimeni nu a spus că trebuie luate ca atare.

Ar trebui să privim în perspectivă, pentru că în scrierile de orice tip sunt redată situații generale cu ajutorul exemplilor concrete, cum

ar fi în *Corigența*, de Mircea Eliade (fragment din *Romanul adolescentului miop*). Tânărul, adolescentul este pus în fața unei situații dificile, în fața unui obstacol, și anume corigența la matematică. Mereu în căutare de libertate spirituală, își asumă totodată poziția de centru al lumii (ca și tânărul din *Ora de istorie* de Marin Preda – fragment din *Viața ca o pradă* – care întreabă retoric „Asta era neîndoielnic: nu eram eu punctul la care ajunsese până atunci istoria? Cine altcineva?”). Constrâns de lumea din jur, adică presat de corigență, și preocupat de părerea celorlalți, adolescentul lui Eliade se retrage în mansardă, unde poate fi liber. Se consideră superior colegilor (prin gestul de a se urca pe bancă și de a-și impune programul), ironic („inocenții mei colegi”), își propune multe, urmând să nu-și ducă la bun sfârșit planul. Se impulsionează, amână, renunță, devine nesigur. Îi este frică să nu dezamăgească părinții, dar, orgolios, afirmă că nu îi pasă ce părere vor avea colegii dacă nu va promova. În final abandonează, păstrându-și însă orgoliul: așa a vrut el, să rămână corigent la matematică.

Dar nu așa facem și noi? Nu mereu căutăm

să se învârtă totul în jurul nostru? Nu vrem mereu să fim apreciați pentru tot ce se poate? Nu ne simțim și noi acaparați de multe? Nu ajungem și noi constrânși de lucruri ca temele, cearta cu cea mai bună prietenă, nota la chimie, media la mate, testul la fizică, noua frizură care nu ne place? Nu ne simțim și noi de parcă „Toate lucrurile trebuie să ne cadă/ În cap” (Marin Sorescu – *La lecție*)? Nu amânăm și noi eseul „acela greu” la română de la 6 la 8 și de la 8 pe mâine în clasă, când constatăm că l-am uitat acasă, lăudându-ne după ore că „am scăpat, DAR știam să-l fac oricum”? Nu fugim și noi de responsabilități? Câți dintre noi n-au chiulit măcar o dată pentru că nu și-au învățat sau pentru că nu voiau să dea un test?

La fel se poate scrie câte o carte despre fiecare în parte și la fel vor spune și copiii noștri, că viața lor nu e în cărți. Suntem adolescenți, ne reprezintă, ne caracterizează. Nu am mai fi noi dacă n-am respinge totul pentru că „vrem să cunoaștem, să învățăm singuri”.

Dar ce-ar fi să mai învățăm singuri și din cărți?

Ioana Bogdan, clasa a IX-a C

Trei "chestii" sau Dilemele unui adolescent

1. *Seriozitatea este singurul refugiu al celui cu o inteligență mediocră.*

Seriozitatea adevărată, sinceră nu există, există mobilizare, există simplitate, există atenție. Când un astfel de specimen și anume un "încrunțat", te sfătuiește să "iei lucrurile mai în SERIOS!", practic îți spune să mimezi măcar faptul că te-ar interesa, pentru că a lua ceva în serios nu este, practice, o soluție. Este același lucru ca atunci când sunt la o prezentare

sau când cineva ține un discurs și observ un "nene" care simte nevoia ca la un interval de 30 de secunde să aprobe toate cele spuse, mișcându-și capul și micșorându-și considerabil ochii, de parcă aceste gesturi l-ar ajuta să înțeleagă subiectul mai în profunzime. Nu, nu îl ajută, dar măcar mimeaza acest lucru. Faptul că treci dintr-o stare în alta nu te ajută cu nimic, poate acordarea unui plus de atenție și de ambiență, da, probabil ar fi folositor.

Persoanele "serioase" se autointitulează ca fiind mature, iar sfatul lor pentru tine este: "Ar trebui să te maturizezi un pic!", maturitatea fiind o altă noțiune seacă. Nu există maturitate, există experiența de viață care poate, repet poate, să reprezinte un avantaj. Încrunțatul este un individ foarte strict, acesta acceptându-și numai glumele personale. În orice conversație trebuie să repete de câteva ori: "Haideți să fim

serioși!" sau "Totul are o limită!", acestea fiind spuse cu o aroganță nejustificată, datorată încrederii exagerate în sine, pentru că fără o asemenea persoană cred că nu s-ar mai fi descoperit apa caldă. Încrunțatul este o persoană "limpede", care are niște principii bine stabilite și care nu suportă și nu conține existența altor idei decât cele personale, de aceea este de preferat să nu îl contrazici niciodată. Să contrazici o persoană "serioasă"

este ca și cum ai încerca să stingi un bec suflând în el. Totuși, în astfel de momente majoritatea încrunțatilor își arată adevărata față începând să zbiere, să trântescă sau să se răzbune pentru îndrăzneala pe care ai avut-o contrazicându-i, prin toate mijloacele ce le stau la îndemână. Și în sfârșit lucrul cel mai iritant la o asemenea persoană este faptul că se consideră a fi una inteligentă (noțiune relativă, în opinia mea), replica sa favorită fiind: "Prostia și plăcerea se plătesc scump întotdeauna!". Singurul lucru pe care l-aș mai putea spune este: "Cam cât dai pe lună?"

2. *Nu te lua niciodată prea în serios.*

Cred că am clarificat în mare parte ce e cu "seriozitatea", dar ce trebuie să faci ca să nu ajungi un Încrunțat sau un specimen asemănător? Simplu, evită să te iei pe tine însuți în

serios (tocmai de aceea nu porni de la ideea că ceea ce am scris eu aici e în totalitate adevărat). Încearcă să nu fii tu întotdeauna subiectul principal al lumii tale, pentru a nu ajunge să joci în propriul serial în care tu ești personajul marcant. E foarte satisfăcător să trăiești jucând un rol, poți fi tipul dur sau cel neînțeleș sau cel dramatic sau cel care are dreptate și atunci când greșește sau cel care are toate pârghiile în mână sau intelectualul arogant sau ... sau ... sau ... sau tu, un om printre mulți alții, care ar putea face ceva și căruia, din păcate, i se poate întâmpla o nenorocire în oricare zi a vieții sale.

3. *“Cunoaște-te pe tine însuși.” Bine, dar în același timp formează-te pe tine însuși!*

Există un dicton al lui Socrate cu care nu sunt în totalitate de acord și anume: “Cunoaște-te pe tine însuși.” Minunat, dar înainte de toate, construiește-te pe tine însuși, pentru că tu ești ceea ce vrei tu să fii. Ai defectele pe care tu vrei să

le ai și limitele pe care tu să ți le impui. Mulți îți vor spune: “Adaptează-te la lume pentru că nu se va adapta lumea la tine.”, ceea ce este într-o oarecare măsură fals. De ce? Pentru că această adaptare depinde de tine. Formează-ți o lume a ta, care să te reprezinte, o lume care să aibe parafa ta, de la prieteni până la obiceiuri, de la reguli până la idei, de la locul de întâlnire de vineri seara până la marile amintiri. Învață, ca peste tot unde mergi, să se vadă acest lucru cât mai clar, iar în lumea ta să pui esențialul din aceste experiențe. Acest univers personal în continuă dezvoltare îți va folosi drept scut în raport cu lumea exterioară, dar în același timp trebuie să fie un drum călăuzitor către noi trăiri. Totuși, în formarea acestei lumi nu uita de tine, dezvoltă-te atât în exterior, cât și în interior. Încearcă să fii 90% lumea ta, 9% tu, 1% tu + lumea ta. Semnalul că te formezi bine și că te cunoști bine este următorul: a-ți porunci ție însuși este cea mai mare putere.

Emanuel Radu, clasa a IX-a E

Iubirea între mit și realitate, de la otravă la elixir...

Există oare vreo modalitate prin care se poate măsura sentimentul? Până acum nu am descoperit... Aș vrea doar să îmi spun părerea... În opinia mea, ceva ce contează cu adevărat și este valoros trebuie să fi lăsat ceva în urmă; o carte, de pildă. Cea mai mare carte din lume ar fi aceea care ar descrie acel sentiment ce definește natura umană, chiar și divinitatea, pe numele său, iubirea.

Este acel sentiment din care ne-am născut, în care am evoluat și am fost îngrijiți încă din pântecul scump al mamelor noastre, ca apoi să fim crescuți într-o armonie, o căldură specială și ciudată datorită unicității sale. Am trăit acest sentiment pe care îl avem încă din copilărie, dar fără a-l conștientiza, doar simțindu-l și mărturisindu-l, un instinct implantat în sufletele noastre fără știre. Odată cu ridicarea condeiului de pe alte câteva pagini ale vieții noastre, începem, puțin câte puțin, să înțelegem să iubim, să o iubim pe ea, IUBIREA însăși, pentru toate darurile care izvorăsc odată cu trăirea adevărată a acesteia, a dragostei.

De multe ori poate ne-am întrebat ce este acest sentiment care ne acoperă... Care pătrunde până în adâncul sufletului, copleșindu-ne, ne taie răsuflarea, cauzează griji, face să izbucnească lacrimi, îndeamnă la prețuire, respect, la realizarea unor fapte ce ne încremenesc pe noi înșine, dă lacrimi ciudate, improprii, impersonale, străine, dar totuși familiare, naturale, conferitoare de siguranță, speranță, fericire, de o stare de bine. Răspunsul la această întrebare este imposibil de dat într-o formă aproape completă, chiar subiectivizând totul. Este deci un sentiment neînțeles, nedefinit (în ciuda acelor multe opere jertfite acestui sentiment), dar existent. Este un sentiment al relaxării, dar și al frământărilor, al lacrimilor, dar și al zâmbetelor diafane și pline de înțelesuri, al nebuniei, dar și al înțelepciunii, al izbucnirii, dar și al

stăpânirii de sine, al analizei sinelui, dar și al ignorării greșelii.

Iubirea îmbracă multe forme, întâlnește un urcuș al treptelor ce dau niveluri și valențe noi, imprevizibile, neîntâlnite, de neimaginat. Pe tot parcursul vieții sale, omul nu face altceva decât să meargă pe acel drum ce se formează, pe zi ce trece, în față-i, în subconștient, pe ascuns, ghidat după legile sacre, divine, dar definitivativ de voință.

Acest drum deschide poarta inițierii într-o dimensiune paralelă, fabuloasă. Drumul inițiativ către transcendental ne translează în plin regim fantastic, construind în orice secundă o nouă cărămidă (asiguratoare a unui nou pas, a continuității vieții), însemnând un nou punct component și formator al șirului, al aceluia segment de dreaptă, neînsemnat, pe care îl desenăm pe scara ontologică și gnoseologică pe parcursul vieții, dar vital pentru o continuare a existenței omenești consemnate.

Este sentimentul suprem al ființelor umane, care fiind trăit la o intensitate superioară, constituie o pregustare și reamintire a iubirii divine ce leagă două sau mai multe persoane, prin sentimente pure, clare, totale, existând din veșnicie, într-o veșnicie, pendulând între rațional și irațional, de la fericire la agonie. Astfel se creează erogonia, ce ne trimite cu gândul la mitul hristic, ce oglindește o geneză a lumii prin forma de manifestare a iubirii față de formele lumii contingente, o iubire divină, sacră, singura modalitate de trăire a sentimentului absolut.

“În iubire colaborează fantezia, entuziasmul, senzualitatea, duișia și multe alte substanțe simple ale chimiei umane”(Notă despre iubirea curtenească, Jose Ortega y Gasset). Iubirea este sălașul unde contrariile își găsesc perechea, și, deși se exclud, se resping asemenea aceleiași polarități a magnetului, totodată,

prin întrepătrunderea și nuanțarea fundalului, a totalului se atrag cu o forță inimaginabilă, imensă și ciudată prin propria-i ființă. Acest fapt este oglindit în poemul Anei Blandiana, intitulat simplu, *Cuplu*. “Ne suprapunem perfect/ Încât nimeni nu poate zări deodată ”sau ”Oasele noastre s-au unit de mult,/ Sângele

duce zvonuri de la o inimă la alta.”.

Din aceste versuri desprindem dualitatea sentimentului de iubire. Ca sumă de contrarii, ce se armonizează sub același acoperiș, dualul este acea concepție filozofică portivită căreia la baza existenței stau două principii bipolare și ireductibile: materia și spiritul, corpul și

sufletul, binele și răul etc., fiecare antinomie fiind aplicabilă și definitorie pentru iubire.

Sentimentul stă în strânsă legătură cu termenul de dublu ce se traduce prin îndoit, două lucruri identice și de aceeași natură și totodată sugeratoare a complexității realității. Ea se realizează printr-o tulburare psihică manifestată prin disocierea personalității unui individ în una normală și alta morbidă, fiecare dominând alternativ și determinând un anumit comportament.

În cadrul aceleiași poezii este abordată tema androgeniei, motiv mitologic simbolizator al iubirii (“Cum suntem?/ Avem patru brațe să ne apărăm,/ Dar eu pot să lovesc numai dușmanul din fața mea,/ Și tu numai dușmanul din fața ta./ Avem patru picioare să alergăm, dar tu poți fugi numai în partea ta / Și eu numai în cealaltă parte./ Orice pas e o luptă pe viață și pe moarte”). Este acea căutare continuă a perechii androgenice cu speranța mai puternică decât orice barieră a acestei lumi, depășind tot și toate, spre îndeplinirea visului. E ca o sete nesfârșită, vinovată și violentă prin ființa și înfățișarea sa.

“Și dacă unul dintre noi s-ar smulge,/ Jertfindu-se pentru o singură privire,/ Ar vedea

numai spatele din care s-a smuls,/ Însângerat, înfrigurat, al celuilalt.”. Jertfelnicia în dragoste este redată și de Charles Dickens prin citatul: ”Să îți spun ce este dragostea adevărată. E credința oarbă, umilința fără preget, supunere desăvârșită, încredere și dăruire împotriva ta însuși, împotriva lumii întregi. Dragostea înseamnă să îți dai inima și sufletul întreg celui care îți le va zdrobi”.

În secolul al XIV-lea, Dante rezuma un veac și jumătate “curtezia” dorind de la Beatrice numai gestul, care e carne în măsura în care exprimă sufletul. Pe Dante îl face să se îndrăgostească surâsul – acel *disiato riso* – al femeii exemplare care, pentru el, e scopul și desăvârșirea iubirii. Pe Beatrice o cunoaștem doar când pleacă și când moare; îi vedem doar fața întoarsă în timp ce se îndepărtează, pentru a-i dedica poetului *il suo mirabile salute*, un adio de la un bun început universal, care stăruie vibrând într-un misterios palpit erotic, precum ecoul unei muzici interpretate de cineva, invizibil, dincolo de un crâng.

Iubirea sacrificială este oglindită în multe cupluri celebre, dar și în toate acele relații care se pot numi astfel. Un exemplu la care ne putem ușor raporta este faimosul cuplu Romeo

și Julieta, care suferă din cauza unei rivalități mediocre dintre familiile cărora aparțin. Acest cuplu este matricial pentru protopărinții tuturor, prezentați în toate planurile (fie religios sau laic), Adam și Eva. Aceștia simbolizează iubirea curată, fără de păcat, o iubire a conviețuirii, a căutării, a cercetării și urmării unui drum într-o modalitate ciudată, oarbă, bazată doar pe ceea ce înseamnă celălalt, partenerul.

Căderea lor în păcat poate simboliza căderea din absolut a sentimentului de iubire, profanarea acestuia și relativizarea lui. Ca orice sentiment, iubirea poate îmbrăca haina absolutizării, dar și a relativizării. În straiile totalului se poate bucura să apară doar când se poate alătura ideii de divinitate sau în mitologie. Din acest punct de vedere, iubirea și componentele sale sunt subiectul multor mituri.

Iluzia iubirii prezentată absolut se întâlnește în faimosul mit al Zburătorului. În mitologie el este văzut ca un personaj ce întruchipează perfecțiunea aluzivă a aceleia arhetipale, cu ajutorul căreia torturează pe timpul nopții (element aprofundator al aceleia existent de teamă și încărcătură sufletească), fetele. Termenul "Zburător" este o personificare a bărbatului iubit, a dragostei intense față de ființa iubită. În mitologia românească Ion Heliade Rădulescu prezintă venirea Zburătorului ca pe o boală grea, cauzatoare de dureri și frământări adânci, fiind prezentat ca "Balaur de lumină cu coada-nflăcărată,/ și pietre nestimate lucea pe el ca focul". Asocierea "zmeului" cu simbolul focului, element primordial care purifică, transformă și încălzește purtătorul până la stadiul de

epuizare, ca apoi să rească asemenea păsării Pheonix, din propria-i cenușă. Boala iubirii este prezentată ca resimțire a focului metamorfozator ce se așează antitetic cu o conștiință care luptă împotriva nebuniei iubirii: "unul arde și altul mi-a răcit", formând un "chin nesuferit". Dar și partea masculină este atrasă în acest joc și chin al iubirii iluzorii și amețitoare, în cadrul mitologic, prin intermediul ielelor, care în mijlocul nopții realizează un dans circular. Ispita și pasionalitatea inspirate atât de nuditatea fetelor, cât și de intensitatea momentului, ard locul deasupra căruia au dansat.

Relativizarea și iluzoriul sentimentului de iubire se pot ilustra și prin trimitere la concepția filosofică platoniciană, prin motivul peșterii asociat motivului muntelui. Proiectarea pe pereții sufletului nostru, un fel de aparență a sentimentului, este specifică ideii platoniciene a peșterii.

Speranța spre atingerea esenței este ilustrată prin urcușul muntelui, având în vedere simbolistica acestuia. Ca *axis mundi* metamorfozator, muntele se poate identifica și cu iubirea ce devine la rândul său suport al lumii prin ceea ce înseamnă.

După cum se poate observa, iubirea, dintr-o perspectivă mitologizantă, are în componență multiple teme sau posibilități de dezvoltare. Astfel, o definiție a iubirii este greu de formulat fără a apela la universul mitologiei, dar mai ales la noi înșine, la sufletul ce nu trebuie să gândească în acel moment cu mintea, aceasta devenind secundă, ci cu inima.

Andreea Ciornovalic, clasa a IX-a E

Fumatul “cool” și efectele “necool” ale acestuia

Când mi-a fost propus să trimit un articol pentru revista școlii nu știam exact despre ce voi scrie. În mod sigur voiam să atrag atenția adolescenților, persoanelor de vârsta mea, dar nu eram cu totul convinsă că primul gând care mi-a venit în minte, dar totodată unul dintre cele mai abordate subiecte și un factor major de risc, reprezintă chiar cea mai fericită alegere. Cu toate acestea, m-am hotărât că merită să încerc să schimb ceva în mentalitatea unei persoane care are curiozitatea să citească ce am scris, chiar dacă nu este foarte “interesant”, este adevărat și în același timp și foarte trist.

Așa cum spuneam mai sus, primul gând care mi-a venit în minte, primul subiect la care m-am gândit inițial a fost fumatul, efectele acestuia pe termen lung asupra adolescenților și nu în ultimul rând ce îi determină pe mulți dintre noi să aleagă să înceapă să fumeze, fapt ce mai devreme sau mai târziu, conștient sau nu, creează dependență...

Cu toții avem momente când vrem să ne simțim speciali, să fim populari, să aparținem unor anumite grupuri care sunt considerate a fi “exclusiviste”. Adolescenților în general le place să se comporte și să fie percepuți ca fiind persoane diferite, non-conformiste și unii

A. Dalia Photography
<http://www.purpurneant.deviantart.com>

cred că fumând se pot conforma acestor atitudini, că vor deveni mult mai maturi, vor avea parte de noi experiențe, fumatul fiind un lucru nepermis, devine în mod automat incitant, iar desigur dacă toți sau cei mai mulți spun că este dăunător sănătății, de ce nu ar încerca și ei ca să vadă pe pielea lor efectele, să se simtă apreciați sau mai știu eu ce? Mulți adoră să fie în centrul atenției indiferent dacă aceasta se datorează unor aspecte pozitive sau negative. Și mai mulți nu conștientizează care sunt aspectele acestea...

Țin minte vag că am citit un articol pe internet acum un an, poate doi, în care se estima că în fiecare minut 4800 de adolescenți “trag primul fum”, iar dintre aceștia 2000 ajung fumători înrăiți. Pentru unii reprezintă un mod de a se relaxa, unii nici măcar nu știu de ce au ajuns să fumeze, am cunoscut persoane care nici măcar nu admiteau că sunt dependente, de asemenea de ce aceia care pur și simplu nu suportă fumul de țigară sunt obligați să fumeze în mod pasiv? Pentru că de multe ori așa se întâmplă. Tutunul este un drog, nicotina intră în sânge și numai gândul că mi-ar curge așa ceva prin vene zilnic, îmi face greață. Țigările conțin numeroase substanțe cancerigene și nu mă voi apuca acum să le enumăr, dar dacă la televizor, la radio, la școală, la mall, pe stradă și oriunde

este prezent sloganul “Fumatul dăunează grav sănătății”, mă întreb: oare de ce aproape nimeni nu îl ia în considerare...? Unele persoane sunt atât de obsedate de ideea de a fi populare și cunoscute încât se expun unor riscuri imense, cu toate că trebuie să ne asumăm anumite riscuri, nu putem să ne punem în pericol viața și să ajungem după aceea să suferim de vreo boală care acum nici măcar nu știm că există, doar din cauza unor bucățele uscate dintr-o plantă și alte substanțe învelite într-o hârtie. Nici măcar nu își dau seama că fumul pe care îl inhalează le ajunge în plămâni, chiar dacă ei susțin că nu “au tras” în plămâni și îi distruge treptat.

Nu sunt genul de persoană care dorește să își impună părerea cu orice preț, dar dacă știu că măcar încercând este posibil să ajut pe cineva să înțeleagă că mai târziu este probabil prea “târziu” pentru o schimbare, de ce nu, să împiedic pe cineva să regrete toată viața pentru că nu s-a lăsat la timp de fumat, chiar nu văd de ce nu aș scrie acest articol. Cu siguranță aș fi putut alege un subiect mult mai palpitant, dar doar atât mai vreau să adaug:

Dacă vei cumpăra un pachet de țigări, te rog să te uiți pe imaginea de pe acesta. Îți place ce simți? Îți place să crezi că persoana din imaginea respectivă ai putea fi tu peste câțiva ani? Oare vei fi tot “cool”?

Ștefana Pinte, clasa a VII-a E

...dar te iubesc/ te iubesc, dar... (sau despre a tolera)

“Când limita este pierdută, devii infinit, bun, frumos.” Acesta este un mic citat pe care l-am găsit pe un pliculeț de ceai, pierderea limitei fiind implicit toleranța fără măsură. Dar are oare toleranța măsură? O persoană care tolerează absolut orice este “infinită, bună, frumoasă”?

În general, considerăm o persoană tolerantă pe cea care are o atitudine îngăduitoare față de greșeli. Atitudinea în fața toleranței e greșită, cel ce tolerează fiind deseori considerat slab. Acest lucru este și datorită faptului că pentru a deveni “infiniți, buni, frumoși” unii oameni aplică această atitudine fără a analiza. Nu toate situațiile sunt tolerabile. A tolera e asemănător cu a acorda libertate, poți să faci ce vrei până când mă afectezi. A tolera înseamnă a nu lua atitudine în fața unui factor deranjant. Nu e nicidecum sinonim cu a accepta. Accept ceva ce îmi face plăcere, tolerez lucrurile neutre și lupt contra factorilor ce îmi fac rău.

Toleranța se aplică în materie de idei și credințe pentru unii, pentru alții și în materie de preferințe și orientări, iar pentru alții... deloc.

În opinia mea, avem obligația de a fi toleranți cu opiniile celorlalți și cu alegerile lor. Dar ar trebui să tolerăm lucruri ce ne afectează bunul mers? Să tolerezi un act ce te deranjează e o problemă, nu ceva pozitiv ce ar trebui să arate cât de bun și milostiv ești. Denotă lipsă de curaj și în scurt timp influențează și modelarea propriei persoane. Deci, consider că toleranța

are o limită bine stabilită. În cazul în care îți cunoști structura sufletească, cu valorile sale, vei ști clar când ceva te deranjează și vei mai ști că nu trebuie să accepți nicicând pentru că nu îți face plăcere, vei putea tolera dacă nu ești afectat direct, iar în sens contrar este necesar să comunici pentru a continua să fii “infiniți, buni, frumoși”, fără a fi influențabil și slab. În cazul în care nu ai un comportament tolerant față de lucruri banale, general tolerabile, atunci sigur nu vei fi tolerat, iar conflictele acelea de care ne-am lovit și ne tot lovim (poate prea des) de idei vor fi și mai iritante.

“...dar te iubesc” este sintagma potrivită unui om foarte tolerant, în vreme ce “te iubesc dar...” unui om la fel de tolerant, dar care se situează pe primul loc în raport cu interlocurul. Ambele situații sunt minunate, deoarece presupun comunicarea acelor factori problematici.

Cum ar fi să spunem mereu ce ne deranjează? Cum ar fi să ni se spună mereu ce este deranjant în comportamentul nostru? Dacă depășim o limită a orgoliului, cred că este foarte folositor și ușor. Dar dacă încă nu putem renunța la prețiosul orgoliu... vom fi nevoiți să ne descoperim singuri defectele... și să sperăm că le vom găsi și că vom ști ce atitudine să luăm față de ele!

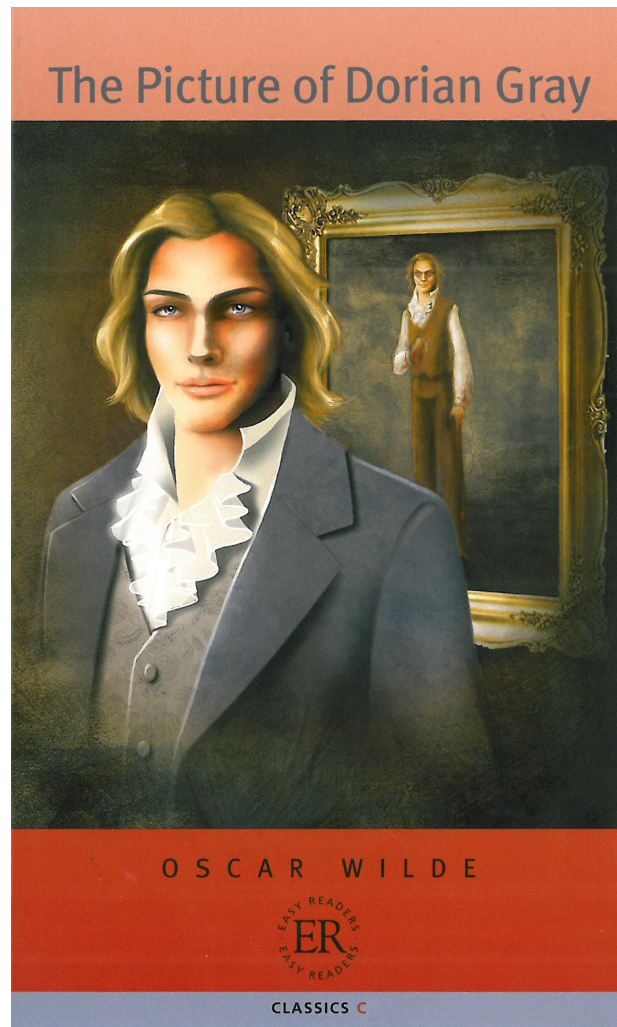
Ilinca Andreea Cojocaru, clasa a IX-a C

Portretul lui Dorian Gray de Oscar Wilde

„Artistul este creator de lucruri frumoase”, iar scopul artei este de a dezvălui arta și de a-l ascunde pe artist. Astfel se deschide prefața la realul portret al lui Dorian Gray de Oscar Wilde, scriitor care strălucește astăzi mai mult în anticamera culturii, întrucât opera sa decadentă l-a clasat drept un „personaj tragic”, „sodomit”, „damnat” și „vicios”, alăturându-se astfel în linia poezilor francezi de la sfârșitul secolului al XIX-lea, așa numiții „les poètes maudits”. Începându-și romanul printr-un manifest asupra artei, privită în spirit decadent, ca valoare universală, ce conturează viața, Oscar Wilde pare a-și pune proza „sub pecetea artei” (conform afirmației lui Nicolae Manolescu), spre a crea o demonstrație a „artei pentru artă”, însă, treptat, prin dezvoltarea structurii complexe, se dezvoltă profunzimea problemelor de conștiință, depășind astfel plasticitatea unui estetism pur. Romanul nu doar tratează o direcție artistică, așezată de criticul Edmond Wilson sub patronajul simbolismului, ci, în același timp, interpretează teme vechi ale literaturii: pactul cu diavolul și obsesia tinereții din *Faust*, problema dublului ca în *Peau de Chagrin* de Balzac.

Astfel, pe direcția decadentismului, Oscar Wilde tratează în romanul său ideea cultului artei, căruia îi grefează o nouă dimensiune prin ridicarea artistului la rangul de interpret al ordinii sociale, opera devenind astfel un instrument în vederea problematizării eternei relații între viață și artă, pe structura unei polemici între tradiționaliști, ce reclamă ceea ce Baudelaire numea „cultul neghiob al lumii neepurate”, adică „imitația exactă a materiei exterioare”, și, respectiv, moderni, ce optează pentru traducerea, într-o altă modalitate sau într-o formă nouă, a unei „impresii aspre lucrurilor frumoase”. Astfel, artistul nu este doar creatorul

unei realități de grad secund, ci și criticul ei.

Prima temă care este discutată în *Portretul lui Dorian Gray* este așadar tema artei, urmând o mișcare inversă celei pe care Manolescu o observase în nuvela *Remember* de Mateiu Caragiale: în timp ce în nuvela mateină eroul există în măsura în care este perceput prin vălul artei, întrucupând un personaj dintr-un tablou de Van Dyck, în romanul lui Wilde opera de artă devine reflecție a realității, însă, totodată, demonstrează nimicnicia frumuseții, în raport cu frumuseța metafizică a operei de artă, ceea ce îl îndepărtează pe scriitorul englez de estetismul plastic.

O a doua direcție urmată de Oscar Wilde în

construcția romanului este cea a misticismului, el reiterând, sub apanajul stilului poetic rafinat și insolit al decadentismului, mitul lui Narcis, însă nu acel Narcis a cărui eroare Constantin Noica o descoperea în propria-i perfecțiune („Eroarea lui Narcis este de a fi perfect”) și care se neantizează imediat ce contactul cu propria-i imagine a fost realizat, ci un Narcis care își pierde naivitatea, devenind un preot al cultului propriei Frumuseți. Astfel, urmând pătrunderea răului în mit, convertirea lui Dorian Gray, ce în primele capitole ale cărții păstrează puritatea lui Narcis, pentru ca ulterior să devină un personaj demonic, gata să distrugă tot ceea ce amenință imaginea frumuseții sale deja apuse, face din roman nu o carte despre savoarea estetismului, ci despre tragedia acestuia. În definitiv, drama lui Dorian Gray nu se naște din întâlnirea cu sublimul propriului chip, ci din amânarea acesteia, care i-a redat efemeritat ea frumuseții lui pământene, incapabilă de a se plasa pe aceeași linie cu Frumusețea metafizică a artei.

Urmând o altă direcție conturată de estetica decadentismului, Oscar Wilde propune exaltarea instinctelor umane, însă nu prin transformarea romanului său într-o „cronică” prin care să își urmărească eroii ca un demiurg impasibil, descriindu-le concretul și pătrunzând chiar până în zonele abisale ale subconștientului, ci prin studierea unui caz. Deci, romanul nu urmărește doar tragica înfruntare între viață și artă, ci și evoluția întregului personaj Hallward-Gray-Wotton, căruia celelalte personaje îi dau consistență prin tehnica oglinzilor. Acest personaj, creat din fragmente umane care nu pot trăi independent, dar care are în același timp tendința naturală de a-i anihila prin absorbție pe ceilalți, implică existența unui cerc vicios, din care nu va scăpa, în final, decât lordul Wotton.

În ceea ce îl privește pe Dorian Gray, acesta este tânărul inocent și pur care încă mai crede că se poate salva dintr-o lume ce se îndreaptă inevitabil spre moarte, prin iubire, însă dragostea lui față de Sibyl Vane se va sfârși tragic,

ceea ce îi arată că viața nu este decât «vanitas vanitatum» și îl aruncă într-un cerc vicios, care îl va distruge. În evoluția eroului, Sibyl Vane joacă același rol pe care îl avuse Gretchen în viața lui Faust, însă ea este o Gretchen artificială, lipsită de profunzimea eroinei lui Goethe, marcându-și deșertăciunea vieții prin trăirea asemenea eroinelor shakespeariene, ea fiind, în același timp, un personaj-pretext și un estimator al narcozei estetizante a protagonistului. În fond, greșeala fundamentală a acestei femei, ce amintește prin nume de preotesele apolinice înzestrate cu darul divinației, însă care stă acum, într-o societate parvenită – sub semnul zgârceniei – este abandonarea vechii sale credințe oarbe în artă.

Depărtarea de arta pură se datorează iubirii, ce poartă blestemul de a se adresa unui personaj artificial, unic, pentru care împlinirea se trăiește în măsura în care împrumută viața personajelor shakespeariene: „Am avut dreptate să iau ca model al dragostei poezia și să-mi găsesc satira în piesele lui Shakespeare!” Decăderea acestei zeițe londoneze, la care se adaugă „vorbele ciudate și neliniștitoare” ale lordului Wotton îl aruncă pe Gray într-un stil de viață pur decadent al unei societăți vicioase, pentru care tânărul nu era încă pregătit și astfel el va sfârși ca victimă a destinului, a obsesiei perfecțiunii vieții.

Al doilea personaj ce apare pur este Hallward, artistul conformist și plin de virtuți, singurul dintre cei trei care nu evoluează nici psihologic și nici moral. El va avea un rol covârșitor în decăderea lui Dorian Gray, nu atât pentru faptul că i-a opus frumuseții sale perisabile, Frumusețea operei de artă, cât prin profundele neliniști existențiale ce i le va trezi tânărului după ce va săvârși crima, devenind astfel magistrul lui Dorian Gray abia după moarte.

Singurul care scapă din această înlănțuire este lordul Henry Wotton, lucru datorat faptului că el este, încă de la început, damnatul absolut. Totodată, el îl va lansa pe Dorian Gray

În rafinamentele vieții mondene, transformând îngerul din primele capitole ale cărții într-un demon al viciilor, însă propriul demonism este doar verbal, este demonismul unui înger căzut ce disprețuiește acțiunea. Basil Hallward este primul care observă scindarea ființei lui Wotton, al cărui exotism moral pare a se epuiza la nivel verbal. Această ezitare a personajului îi va aduce salvarea: lordul Wotton se va decide de inițierea lui Dorian Gray, încercând prin toate mijloacele să îl facă pe tânăr să înțeleagă că în definitiv este același.

Pornind de la ideea artei pentru artă, urmărind drama estetismului și sfârșind prin a reda un caz al unui erou ce s-a demonizat prin dorința de perfecțiune, romanul *Portretul lui Dorian Gray* este mai mult decât un manifest al esteticii decadente. Astfel, transferul miraculos dintre personaj și tablou ori moartea eroului

stau sub semnul fantasticului, pentru ca redarea unui stil de viață în cele mai mici detalii să clasifice proza drept un roman modern, în timp ce involuția personajului să creeze un caz precum cele din romanul psihologic de tip proustian.

Astfel, romanul *Portretul lui Dorian Gray* pare a fi un manifest al cultului artei, însă estetismul pur intră într-un con de umbră în fața sondării inconștientului lui Dorian Gray, așa cum tânărul grațios strălucește doar până în momentul în care posedă o conștiință: descoperindu-se pe sine drept o creație de grad secund, Dorian Gray dobândește apăsarea, povara unei conștiințe. Atunci când eroul, regăsindu-și valorile morale, vrea să iasă din cercul viciului, conștiința Artei reclamă moartea, căci Frumusețea și Moralitatea nu pot coexista în același spațiu, fiind categorii ontologice diferite.

Istrate Brenda, clasa a X-a C

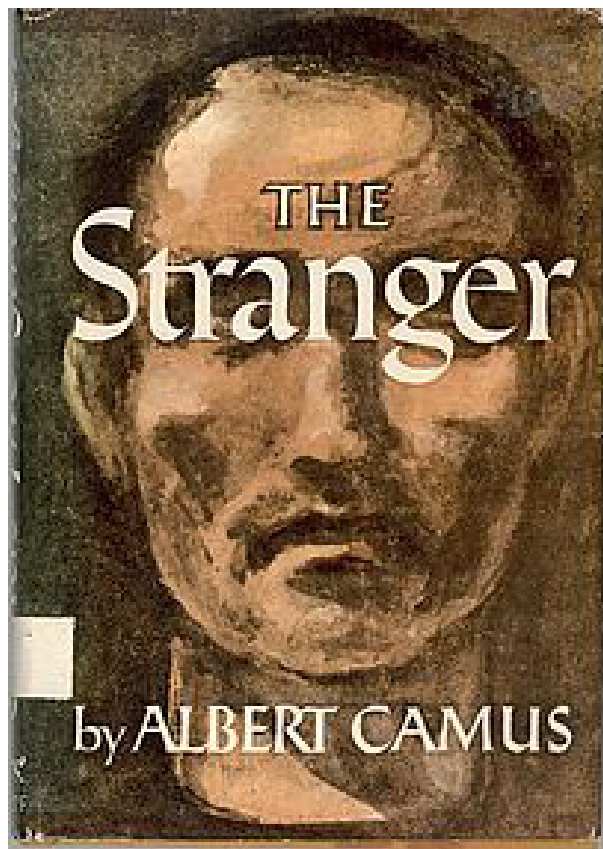

Străinul
de Albert Camus

În *Scrisori către un tânăr romancier* Mario Vargas Llosa afirma: “Nu, naratorul este o ființă făcută din cuvinte, nu din carne și oase așa cum sunt toți autorii; el trăiește doar pe durata narării lui (hotarele ficțiunii sunt cele ale înființării sale). Naratorul este întotdeauna un personaj inventat, o ființă fictivă precum celelalte “cele povestite”, dar mai important decât ele pentru că de felul cum acționează - arătându-se sau ascunzându-se, zăbovind ori precipitându-se, mergând de-a dreptul sau dând târcoale, fiind locvace sau sobru, jucăș sau serios - depinde ca ele să ne convingă ori nu de adevărul lor, să ne pară reale sau caricaturale”. Opinia lui Mario Vargas Llosa am luat-o în considerare ca o ipoteză de lucru în procesul de relectură a unui roman a cărui exegeză este foarte bogată – romanul *Străinul* de Albert Camus.

În demersul nostru, acela al relecturii romanului mai sus amintit, ne vom orienta atenția asupra celui de-al doilea termen al relației Autor-text-Cititor, adică asupra textului, și, implicit asupra lecturii înțelese ca o creație dirijată, „opera existând numai în planul capacității de receptare a cititorului”, după cum o consideră Jean Paul Sartre în lucrarea *Qu'est-ce que la littérature?*

Romanul *Străinul*, scris de Albert Camus, a apărut în 1942. Acesta face parte din „ciclul absurdului”, o trilogie compusă din romanul *Străinul*, eseul *Mitul lui Sisif* și piesa de teatru *Caligula*, constituind fundamentul filozofiei camusiene: absurdul, din cadrul existențialismului. Este vorba de un roman (odată Camus scria: „Dacă vrei să devii filozof, scrie romane”) al cărui personaj principal, misterios, nu se conformează canoanelor moralității sociale și pare înstrăinat de lume și chiar de el însuși. Meursault se rezumă la o narațiune apropiată

de cea a unui jurnal intim (mai puțin analiza), la a face inventarul evenimentelor, poftelor și grijilor sale. Este reprezentativ pentru omul absurdului descris în *Mitul lui Sisif*, absurdul născându-se din „această confruntare dintre dorința umană și tăcerea nejustificată a lumii”. A doua parte a romanului (care începe chiar după crimă) îl prezintă pe narator renăscut față de lume și față de el însuși, ca și cum moartea, apropiindu-se, l-a făcut să simtă cât de fericit fusese. Meursault este prolix atunci când vine vorba de exprimarea sentimentelor sale și a revoltei.

Interesantă mi s-a părut mărturisirea autorului: „Am sintetizat *Străinul*, acum ceva vreme, printr-o frază de care-mi aduc aminte, deoarece e paradoxală: «În societate, fiecare om ce nu plânge la înmormântarea mamei sale riscă să fie condamnat la moarte.» Voiam să spun că eroul

romanului este condamnat pentru că nu participă la joc. În acest sens, el apare ca un străin societății în care trăiește, zăbovește, rămâne pe dinafară, în suburbiile vieții private, solitare, pline de voluptate. De aceea, cititorii au fost tentați să-l asemene unei epave. Meursault nu se supune regulilor jocului. Răspunsul este simplu: refuză să mintă. [...] Cititorul nu s-ar înșela dacă ar vedea în *Străinul* povestea unui om care, lipsit de orice atitudine eroică, acceptă să moară pentru adevăr. Meursault, pentru mine, nu este o epavă, ci un om sărac și dezgolit, îndrăgostit de soare, fără să lase umbre. Departe de a fi privat de orice sentiment, îl cuprinde o pasiune profundă pentru absolut și adevăr. Mi-a venit, de asemenea, să spun, paradoxal, că am încercat să descriu prin personaj singura cruce/ povară pe care o merităm. Se va înțelege, din ceea ce am explicat, că, fără nicio tentă de blasfemie, doar cu o afecțiune ironică, un artist își rezervă dreptul să-și analizeze personajele din creația sa.” (Albert Camus). Afirmarea aceasta demonstrează că „scriitorul nu se exprimă, ci se creează pe sine scriind. Produsul artistic reprezintă, în raport

cu producătorul său, o materializare a spațiului dintre identitate și alteritate”, în termenii lui Roman Ingarden.

În acest proces demiurgic de recreare a sine-lui ia naștere un univers ficțional, „locuit” de *ființele de hârtie* - personajele, cum le numește Roland Barthes, ale căror conflicte și evoluție ajung la noi prin intermediul ființei de cuvinte. Opera lui Camus, deși suntem tentați să o considerăm experiență personală mărturisită în pagini eseistice, rămâne ficțiune, nu eseu. De altfel, Camus mărturisește că a scris *Străinul* pentru a se destinde: romanul având un scop ludic și nicidecum filozofic, cu o aparentă legătură între ficțiune și existențialism.

Afirmații precum *Nu vei fi niciodată fericit dacă încerci să afli ce este fericirea. Nu vei trăi niciodată cu adevărat dacă vei continua să cauți rostul vieții, Ce este fericirea dacă nu simpla armonie dintre om și viața pe care o duce? Un om este mai mult om prin lucrurile pe care le tace decât prin lucrurile pe care le zice* ?constituie subiecte de reflecție pentru un cititor care va descoperi în textul camusian plăcerea (re)lecturii.

Filip Hăvârneanu, clasa a X-a E

Hoți de onoare de Jeffrey Archer

„**O** poveste ingenioasă, plină de suspans, de schimbări și întorsături neașteptate.” - *Daily Express*

„De la începutul în trombă până la caceal-maua din final, o lectură extrem de agreabilă.”
- *Today*

„De o energie debordantă, nesfârșită.”
- *Guardian*

„O intrigă ce se desfășoară în ritm alert... O lectură extrem de agreabilă. E primul roman de Jeffrey Archer pe care îl citesc; nu va fi însă și ultimul.” - *Mail on Sunday*

„Puțini scriitori au faima lui Archer în a te face să întorci pagină după pagină... O zbenguială extravagantă – poate cea mai bună carte a lui.” - *The Times*

Toate aceste citate aparțin unor mari ziare americane și sunt enumerate chiar din prima pagină a acestei cărți. Deși unii ar putea crede că aceste citate sunt menite strict să atragă atenția cititorului și pentru a crea o imagine mai atractivă a romanului, dați-mi voie să vă prezint, în opinia mea, adevărata sa valoare.

În primul rând, aș dori să dezaprob aproape toate lucrurile specificate în acele ziare. Într-adevăr, este „O poveste ingenioasă, plină de suspans, de schimbări și întorsături neașteptate”, este, de asemenea „o lectură extrem de agreabilă”, „de o energie debordantă”, având „O intrigă ce se desfășoară în ritm alert”,

„o zbenguială extravagantă”, dar toate aceste ziare au uitat să spună un lucru pentru care această carte poate fi considerată ca fiind unul dintre cele mai bune romane al secolului trecut, acest lucru fiind intensitatea și modul de abordare cu totul unic în crea-

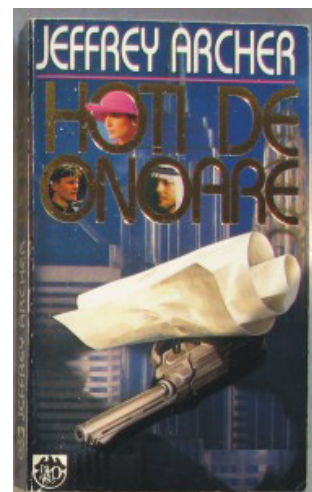
rea unei cărți care să te aducă poate cu un pas mai aproape de lumea poveștilor.

Acest roman prezintă întâmplări scrise după fapte reale, baza sa fiind Războiul din Golf.

Cartea redă momente imediat următoare războiului, situând acțiunea în anul 1993 când Saddam Hussein plănuiește o revanșă diabolică asupra Statelor Unite. Acestea vor răspunde, după cum era de așteptat, cu aceeași monedă.

Cartea cuprinde diverse teme pornind de la spionaj, continuând cu o complicată poveste de dragoste dintre doi agenți, creionează profilul psihologic al unor vânători de comori și teroriști, totul fiind construit în jurul unor evenimente istorice.

Va triumfa Saddam? Vor învinge americanii? Doar citind veți putea afla deznodământul acestor întâmplări.

Tiberiu Ciuc, clasa a IX-a C

Schilf
de Juli Zeh

„**N**am văzut chiar totul, în schimb am auzit aproape totul, fiindcă unul dintre noi a fost mereu prezent.

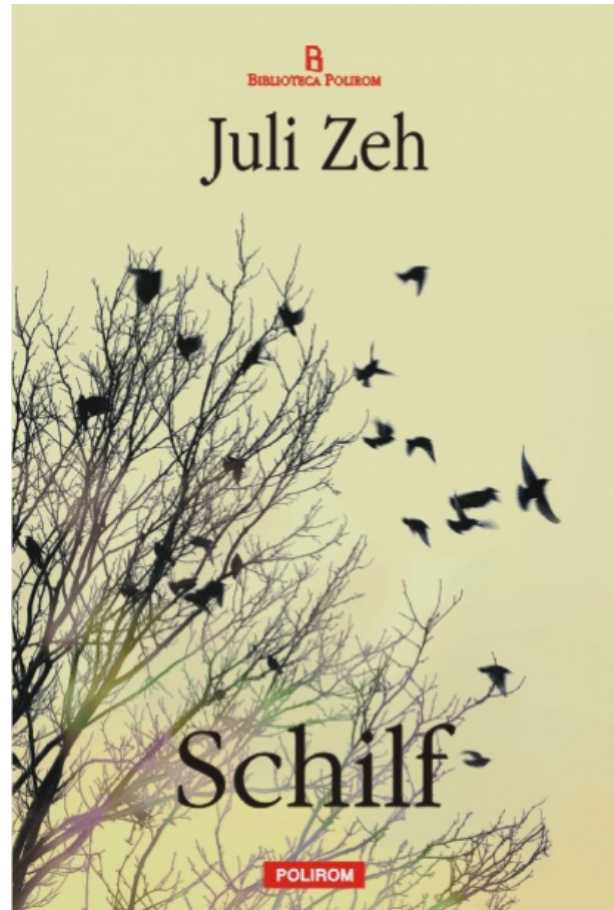
Un comisar chinuit de o migrenă ucigașă, care crede într-o teorie demonstrabilă și nu dă nicio importanță hazardului, își rezolvă ultimul caz. Un copil este răpit și nici măcar nu-și dă seama. Un medic nu procedează cum ar trebui. Un om moare, doi fizicieni se ceartă, un sergent de poliție se îndrăgostește. La sfârșit, totul arată altfel decât s-ar fi așteptat comisarul, dar totodată la fel. Ideile unui om sunt partitura, viața sa, o muzică distorsionată.

Cam așa s-au întâmplat lucrurile.” - Juli Zeh, Schilf, Prolog

Practic, Juli Zeh sintetizează, în prologul cărții, derularea firului epic. Însă evoluția acțiunii este mult mai amplă, mai surprinzătoare, mai originală și impresionantă decât pare. Puternicul efect catharctic este produsul înlănțuirii mai multor factori: schimbarea planului narativ, topica subiectivă, focalizarea alături de personaje, coborârea treptată spre zonele insondabile ale subconștientului, teoriile de fizică cuantică despre esența timpului, analiza psihologică, stilul indirect liber etc.

Lăsând la o parte faptul că este un roman polițist, evoluția conflictului îl apropie de cel al unei tragedii. Totul pornește de la teoriile aflate în antiteză a doi prieteni buni, amândoi fizicieni: Oskar și Sebastian. În timp ce Oskar este un spirit *întunecat, cerebral, Sebastian e reversul său, o personalitate solară și sentimentală* (Juli Zeh). Ei reprezintă, de fapt, fațetele diferite ale unui singur om.

În timp ce Sebastian își manifestă opiniile în legătură cu existența lumilor multiple, Oskar susține că, datorită cuantificării, timpul și spațiul împart majoritatea proprietăților materiei.

Deși prietenia celor doi este foarte strânsă, de când se cunosc a existat o concurență între ei. Atitudinile lor se schimbă pe parcursul romanului, care împletește destinele mai multor personaje; astfel, atât Oskar, cât și Sebastian, sunt schimbați complet după evoluția acțiunii.

După proiectarea odioasei crime, provocată de o eroare, *cea mai mare și mai dureroasă: coincidența*, intră în scenă polițiștii: doamna comisar Rita Skura, sergentul de poliție Schnurpfeil și comisarul Schilf, căruia îi este încredințat cazul. Aceste personaje sunt satirizate, grotești, cu trăsăturile exacerbate. Schilf este genial, dar totodată nebun, având o tumoră pe creier pe care o numește *oul de pasăre*. Juli Zeh afirmă că a interesat-o următoarea situație: cum se comportă omul care știe că va muri și

care realizează că viața are un sfârșit firesc.

Romanul are multiple moduri de interpretare, în funcție de felul în care receptorul este sensibilizat. Nu doresc să dezvălui amănuntele crimei, întrucât aflarea treptată a detaliilor constituie un șoc și o surpriză atât pentru lector, cât și pentru personaje.

Mi-au plăcut în mod deosebit analizele psihologice, precum și secvențele cu teorii din fizica cuantică, în care este dezbătut motivul trecerii timpului. Se pornește de la premisa că timpul nu există, nu trece, ci noi trecem prin timp. De asemenea, Oskar neagă existența lumilor multiple, afirmând că nu există un „ori – ori”, ci doar un „și – și”.

Întreaga carte este bazată pe psihologie. La final, adevăratul vinovat este tras la răspundere de instanța interioară. Pentru a explica mai bine

ce înseamnă acest lucru, autoarea ne oferă un exemplu alternativ:

Să spunem că traversați strada și pe trotuar vă ciocniți de o femeie; femeia se împiedică și își fracturează glezna. O săptămână mai târziu, suferă un accident de circulație, iar din cauza gleznei fracturate, nu reușește să iasă din mașină și arde înăuntru. Niciun tribunal nu vă va condamna pentru omor. Nu vă va căuta nici măcar poliția. Dar gândiți-vă la instanța interioară, la felul în care vă va condamna ea!

Sper că am reușit să vă conving că o astfel de carte merită să fie citită, căci după lecturarea sa, cititorul va fi schimbat, purificat, cu perspectiva lărgită de multiplele variante de interpretare a romanului.

„Cam așa s-au întâmplat lucrurile, să zicem.” - Juli Zeh, Schilf, Epilog

Laura Ștreangă, clasa a VI-a C

Sinucigașul în regia lui Felix Alexa

S*inucigașul* este o piesă scrisă de Nikolai Erdman, în 4 acte, pusă în scenă de Felix Alexa pentru Teatrul Național București și pe care am avut bucuria să o văd la începutul lunii mai la Casa de Cultură a Studenților din Iași. Din punctul meu de vedere, actorii sunt primii care atrag atenția, pentru că nu mă așteptam să o văd pe Adela Mărculescu sau pe Maria Buză alături de marele maestru Dan Puric. Alegerea atentă a celor care vor interpreta personajele dramaturgului rus a avut un impact major asupra manierei în care a fost gândit întregul univers în care se mișcă acestea.

Decorul modern a susținut ideea fundamentală a reprezentației, fiind în mare măsură sugestiv: uși transparente, ce se închid și se deschid, ceasuri albe arătând ore diferite, dar care până la sfârșitul piesei se vor alinia cuminte pentru a arăta toate ora douăsprezece fix, toate creează impresia de lumi paralele, de labirint sufletesc în care spiritul caută o soluție pentru sine, nu pentru ceilalți. Am observat că nu prea au fost folosite ca elemente de recuzită mobilele, doar câteva scaune, câni de tablă și o tubă. Nimic ostentativ, regizorul mizând pe impactul vizual al simbolurilor. La sfârșitul piesei, se aduce în scenă un sicriu de sticlă și coroane de flori pentru „așa-zisul” mort.

Piesa este un regal teatral (dacă ar fi să ne gândim numai la regizorii care au montat-o de-a lungul timpului și ar fi suficient pentru a susține această afirmație) în care se pune în evidență traiul unui om simplu, apăsător „exagerat” de micile greutăți ale vieții de zi cu zi: lipsa unui loc de muncă, deci lipsa banilor și a mâncării. Aceste lucruri îi induc o stare nevrotică și se gândesc să se împuște. Diferiți oameni

din înalta societate află de tendințele sinucigașe ale lui Semion Semionovici Podsekalinikov și încearcă să profite de pe urma morții acestuia. Bărbatului i se propune să moară pentru credință, pentru idealuri, din dragoste și așa mai departe. Pentru a-și face curaj, Semia se îmbată și cade „lat”; ceilalți, considerându-l mort, îi pregătesc înmormântarea. În timpul acesteia, îndoliații discută despre orice altceva decât mortul și rămân uimiți când acesta iese din sicriu, „viu și nevătămat”.

Piesa conține schimburi de replici savuroase, pline de umor, dar în spatele acestora se află probleme existențiale, demne de luat în seamă. Iar prezența unui copil surdo-mut, accentuează faptul că oricât de grea ți s-ar părea viața, există cineva într-o situație mult mai gravă decât a ta. Nu trebuie să îți iei viața doar pentru că nu ai bani sau casă, trebuie să iei măsuri pentru a-ți îmbunătăți condițiile de trai.

Piesa de teatru a fost excepțională, a ridicat o problemă fundamentală (replică pe care a „rostit-o” prin semne copilul surdo-mut): VIAȚA ARE SENS?

Smaranda Popovici, clasa a VIII-a C

Opinii neprofesioniste despre un monolog reușit

Într-o după-amiază de miercuri, am mers cu M. la Teatrul Luceafărul pentru a o vedea pe Georgiana Jianu în rolul Ninei din „Pescărușul” lui A. P. Cehov. Neștiind că monologul se desfășura în cadrul festivalului „Hai la teatru!” (uitasem), m-am așteptat ca acesta să înceapă la câteva minute după intrarea în sală. Totuși, am fost surprinsă când moderatorul a anunțat începerea piesei „Visul unei nopți de iarnă” de Tudor Mușatescu, interpretată de trupa Colegiului Național „Garabet Ibrăileanu”.

Atât eu, cât și M. am schițat un zâmbet sec, dar nu răutăcios (încă nu aveam motive să zâmbim înțepător!) Și, sunt convinsă, amândouă am privit curioase începutul piesei. Și curiozitatea noastră a fost depășită de firul acțiunii. În timp ce replicile personajelor construiau legăturile amoroase, expresiile faciale și intonația actorilor dădeau impresia unei conversații despre prețul cașului la piață. Fără variații semnificative ale inflexiunilor vocale, în schimb cu momente coregrafice înțepenite și

neîndemânatică, replici uitate dublate de tăceri jenante și apoi triplate de cuvintele suflate vizibil și auzibil de către fericții ce memoraseră integral piesa, totul părea un amalgam bizar și amuzant de nepotriviri.

Mărturisesc: am râs copios de câteva ori fără să fi fost vreun moment realmente demn să stârnească râsul. Mărturisesc: am așteptat tensionată finalul piesei! Să nu uit: gândindu-mă la condiția actorului, la dificultatea interpretării anumitor roluri (repet, atmosfera era propice călătoriilor mentale; cu toate acestea, am rămas în sfera actoriei) și bănuind emoțiile Georgiane, am ajuns la o concluzie. Monologul ei nu ar fi avut cum să fie unul prost nici chiar dacă ar fi uitat toate replicile - prin contrast cu precedentele, prestația ei ar fi fost mai bună oricum.

După aplauzele de rigoare pentru „Visul unei nopți de iarnă” și-au făcut apariția Georgiana și „pescărușul”, adică simbolul fericirii și siguranței transformat în simbolul dependenței și morții. Mișcările interpretei pescărușului urmăreau fluctuațiile stărilor Ninei, de la nostalgie la dor febril, de la sclipiri de nebunie la teamă și la dorința disperată de a contopi elementele Universului într-un tot unitar. De asemenea, nu am putut să nu admir impactul vizual puternic al pescărușului, întrucât pe scenă nu existau elemente de decor. Imaginați-vă un cadru static încărcat de viziunile personajului și dinamizat la nivel psihologic de o oarecare incoerență a suferinței, iar la nivel vizual, de mișcările lente și alungite ale unor aripi din pânză albă.

Concret, întreaga piesă abordează tendința oamenilor de a respinge iubirea primită cu ușurință în favoarea căutării ei acolo unde poate fi obținută cu greutate, precum și căutarea permanentă a fericirii, care nu este atinsă niciodată. Personajele nu fac nimic în legătură cu problemele lor, ci doar vorbesc încontinuu despre acestea ilustrându-și astfel propriile

<http://purnoant.doriantart.com>

destine de a rămâne nefericite. Nina: „Sunt ca un prizonier zvârlit într-o fântână adâncă, nu știu unde mă aflu, nici ce mă așteaptă. Tot ce știu e că în lupta cruntă cu Diavolul îmi va fi dat să înving și materia se va contopi cu spiritul, instaurând imperiul voinței universale. Dar asta se va întâmpla abia atunci când, puțin câte puțin, peste un lung, lung șir de milenii, și luna, și luminosul Sirius, și Pământul se vor preface-n pulbere... Iar până atunci, groază, groază, groază...” Am simțit prezența Ninei în interpretarea Georgiane prin puterea și naturalitatea emoțiilor exprimate. M-am uitat la M. și nu și-a dat seama că o priveam. Și ei îi plăcea piesa.

După terminarea monologului, am început

să mă gândesc la importanța teatrului pentru oameni. La fel ca și în cazul celorlalte arte, funcțiile lui provin din armonia componentelor sale, care niciodată nu sunt simplu de înțeles sau de pus în practică, dar al căror efect este rapid și independent de conștiința noastră. Teatrul înseamnă muzică, mișcare, literatură, psihologie și multe altele și din acest motiv este cel mai rapid receptat de oameni, chiar și fără a fi decodificat neapărat. Suntem prinși instantaneu în spațiul dramatic și în vraja vieților personajelor și, în mod paradoxal, ne descoperim pe noi înșine prin uitarea de sine. Și cred că tocmai uitarea de sine deschide teatrului toate căile spre noi și apoi le închide după pătrunderea lui în noi.

Ruxandra Popescu, clasa a XI-a B

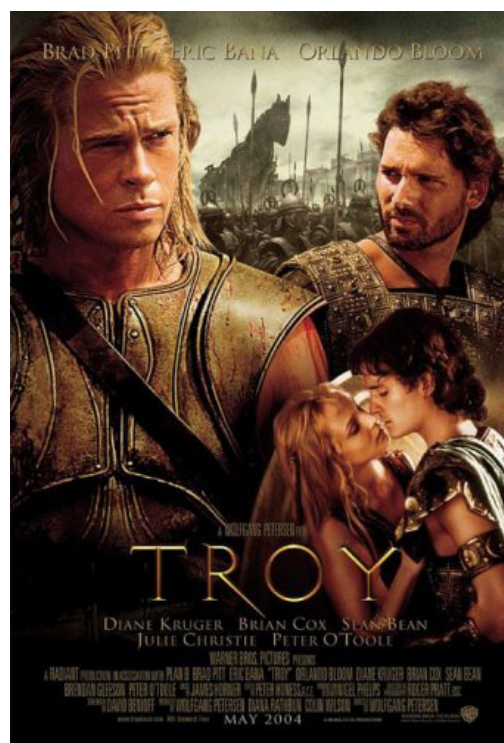
Troia sau Ideaurile care modelează devenirea umană

Troia este un film inspirat din *Iliada* lui Homer, în care este descris un război pentru putere, glorie, onoare, și, bineînțeles, iubire. Filmul din 2004 nu respectă în totalitate cartea, însă regizorul Wolfgang Petersen reușește să aducă un plus de originalitate poveștii și totodată știe să le captiveze atenția iubitorilor de istorie și nu numai, deoarece acest film se referă și la dragoste.

Războiul este declanșat de pasiunea dintre Paris, prințul Troiei (interpretat de Orlando Bloom cu multă sensibilitate), și Elena, regina Spartei (interpretată de Diane Kruger cu delicatețe), pasiune ce distruge o civilizație întreagă. Paris o răpește pe Elena, iar soțul ei, regele Menelau, nu suportă această insultă adusă la adresa sa. Onoarea familiei este astfel apărută de Agamemnon, fratele lui Menelau. Regele din Micene își formează o armată numeroasă pentru a o recupera pe Elena din Troia. Agamemnon profită de această situație pentru a cuceri întreaga Troie, asigurându-și astfel supremația imperiului. Fortăreața comandată de regele Priam (magistral interpretat de Peter O'Toole) și apărută de curajosul prinț Hector (deosebit de expresiv este Eric Bana în acest rol) este o citadelă de neînfrânt. Cheia războiului este luptătorul Ahile (un personaj fascinant, de mare forță în interpretarea lui Brad Pitt), considerat cel mai bun luptător. Arogant, curajos și aparent invincibil, lui Ahile nu îi pasă decât de propria glorie pentru care acceptă să atace Troia. Deși curajos și indiferent, cade în mrejele dragostei care îi hotărăște soarta.

Mi-au atras atenția în mod deosebit câteva aspecte ale filmului, precum: devotamentul lui Hector pentru țara sa, iubirea lui Priam pentru copiii lui, lăcomia lui Agamemnon pentru putere, iar ceea ce m-a uimit cel mai mult este încrederea pe care o aveau oamenii în zei.

Am fost iarăși impresionată de personajul

lui Ahile, un erou legendar, unul dintre cei mai mari războinici pe care i-a avut vreodată istoria lumii antice. Acesta s-a remarcat prin tactica de luptă pe care o aborda, strategia militară prin care a reușit să cucerească plaja troienilor, forța și rapiditatea uimitoare în mânăuirea armelor. El dă dovadă de eroism, vitejie și simț al onoarei și își manifestă dorința excesivă de glorie, de a rămâne viu după moarte. Aici intervine și povestea de dragoste dintre Ahile și Briseis: până la a o cunoaște pe ea, tot ce își dorea era să rămână în amintirea oamenilor, mii de ani după moartea sa. Apoi tot ce și-a dorit a fost să trăiască pentru ea, alături de ea.

Acest film m-a fascinat, deoarece este bogat în scene pline de semnificație: după ce Hector îl omoară pe vărul lui Ahile, Patrocle, crezând că este el, Ahile este orbit de furie și pleacă în grabă să-l răzbune pe vărul sau. Nu credeam că niște imagini difuzate pe ecran ar putea trezi atâtea sentimente. Am simțit admirație pentru Hector datorită curajului de care

a dat dovadă atunci când a hotărât să se lupte cu invincibilul Ahile, am simțit compasiune pentru durerea războinicului ce își pierduse vărul și repulsie pentru decizia sa de a târî prin fața cetății, sub ochii tuturor, corpul neînsuflețit al lui Hector, provocând lui Priam, tatăl, o adâncă suferință. Această secvență duce la altă scenă care m-a emoționat profund și care m-a făcut să îmi schimb părerea despre Ahile, care până atunci mi-a lăsat impresia unui rebel barbar care își impune propriile limite și reguli și nu ascultă de nimeni. Demnitatea umană este totuși arătată prin respectul pe care îl poartă Ahile pentru Priam, pentru devotamentul cu care acesta și-a apărat cetatea, ceea ce reiese din înapoierea trupului lui Hector către tatăl său. Regretul pentru uciderea bravului războinic îl determină să plângă, dezvăluind astfel o nouă latură, mult mai umană, a luptătorului. O altă secvență impresionantă a fost moartea lui Ahile și ingeniozitatea regizorului care a pus în evidență ideea că, până la urmă, dragostea este cea care rămâne cu el, și nu gloria, fapt susținut și de replica: "You gave me peace in a lifetime of war".

Fiecare scenă are câte o temă muzicală care amplifică trăirile personajelor și se află în consonanță cu acestea. De exemplu, atunci când spartanii pătrund în fortăreață și dau foc zidurilor încărcate cu atâta istorie și semnificație pentru locuitorii din Troia. Sentimentele de groază și tristețe pe care le poartă în suflet aceștia, contemplând distrugerea universului lor, sunt intensificate, reușind să îi provoace privitorului un sentiment profund, care se aseamănă cu cel al troienilor.

Unul dintre mesajele pe care le transmite filmul se referă la condiția umană, la ideea că existența efemeră, finită a muritorilor se înobilează prin iubire și eroism, fiindcă totul este trăit cu intensitate deosebită, tocmai din acest motiv, al limitării umane, timpul omului în lume fiind calitativ superior chiar celui etern, dar încremenit, al zeilor, ceea ce îi spune Ahile lui Briseis: că zeii sunt invidioși pe oameni pentru frumusețea vieții lor, iar aceasta mă face să mă gândesc la "ora de iubire" pentru care până și Luceafărul-Hyperion ar fi fost dispus să renunțe la nemurire.

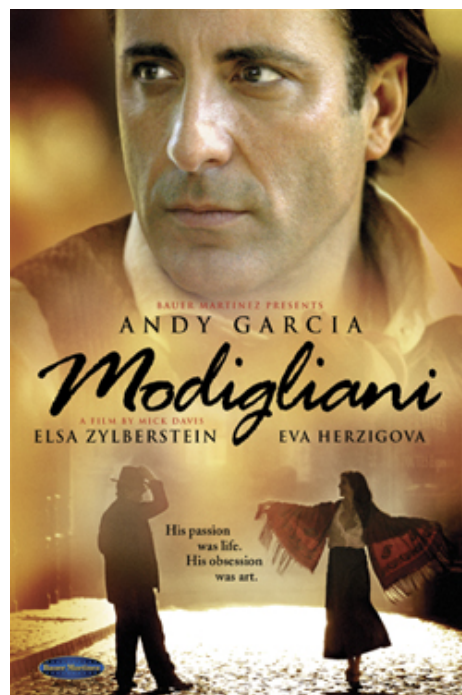
Diana Blaga, clasa a VIII-a A

Modigliani - "cel din urmă boem adevărat"

Cel mai mare pictor și sculptor italian al secolului XX, Amedeo Modigliani, rămâne în istoria artei și datorită poveștii vieții sale uimitoare. Se naște într-o familie de evrei, cu o situație materială precară, studiază artele cu un pictor local, pleacă în Florența, iar mai apoi în Veneția pentru a-și aprofunda cunoștințele și împărtășește dorința artiștilor tineri ai vremii de a se muta la Paris. Trăiește în perioada de aur a artei pariziene, fiind înconjurat de artiști precum Chaim Soutine, Diego Rivera, Pablo Picasso, Jacques Lipchitz, Max Jacob, Maurice Utrillo, Moise Kisling. Cu toate că suferă de tuberculoză din copilărie, Modigliani se bucură de nenumărate plăceri ale Parisului, printre care și alcoolul în exces, hașiș și opium.

Este o întrupare a artistului romantic, numit de către Ludwig Meidner "cel din urmă boem adevărat". Ipostaza copilului îl va însoți pe tot parcursul vieții: imaginea mamei, a familiei, dar și deschiderea specifică spre cunoaștere, creație și libertate de abordare. Este considerat un bărbat frumos, astfel are nenumărate aventuri și modele pentru picturi. Sensibilitatea aparte de artist și excesele sale servesc drept material halucinatoriu.

Condiția artistului este privilegiată, dar deloc ușoară sau normală, viața sa fiind marcată de sărăcie și boală. El este o ființă a nervilor și sensibilității exacerbate. Este un om "greșit" din perspectiva cotidianului: instabil, alcoolic, agresiv, vulgar. De fapt are comportamentul tânărului artist: impulsiv, spontan, predispus la a greși și la experiențe inedite. Modigliani manifestă în operă, conform naturii sale, o atracție și un control subtil, hipnotizant, deoarece viziunea sa este diferită, mult mai profundă, golită de constrângeri morale. Se poate afirma că privește lucrurile luciferic, provoacă și își provoacă crize, ce odată depășite

introduc într-o stare asemănătoare unei transe creatoare divine.

Artistul compensează condiția precară a omului prin arta sa, ce se manifestă atât în opera propriu-zisă cât și în viața boemă pe care o duce, condusă de libertate și delir. Dar această compensare nu ar fi completă fără iubire! Printre foarte multe aventuri se pot diferenția două relații importante care i-au modelat devenirea și viziunea: cea cu Beatrice Hastings și cea cu Jeanne Hebuterne. Beatrice avea o personalitate puternică, relația sa de doi ani cu artistul stând sub semnul multor conflicte și al violenței. Jeanne este un adevărat obiect al contemplației, portretele ce o înfățișează fiind considerate "scrisori de dragoste pe pânză". Aceasta dă naștere fiicei lor și trezește în Modigliani semne de echilibru și instinct patern care conduc la stabilirea lor în sudul Franței, dar nu pentru mult timp, datorită dorului de Paris.

În urma complicațiilor date de tuberculoză, Modigliani moare la vârsta de 35 de ani, Jeanne

luându-și viața după două zile, însărcinată cu cel de-al doilea copil, fiindcă nu putea concepe viața fără soțul său.

Conform lui Andre Salmon, de când s-a abandonat pe sine, o anumită lumină a coborât asupra sa, modificându-i arta, oglindindu-se în ea ca har și damnare în același timp; a devenit unul dintre maeștrii vieții, surprinzând nuanțele subtile ale sufletului feminin sau culorile sufletului, reflectate în ochii personajelor din picturile sale.

Se pare că viața unui artist e o alegorie trăită, ce deseori depășește oglindirile variate în opere de ficțiune, iar viața lui Amedeo Modigliani este o poveste ce conturează în esență condiția artistului: sensibilitate exacerbată, libertate, excese, suferință și intensitate a trăirii, transă creatoare, uman și divin.

Ecranizarea realizată de Mick Davis din 2004 nu poate fi considerată un documentar în totalitate, dar prezintă o viziune foarte interesantă a vieții artiștilor parizieni din secolul XX. Andy Garcia, Elsa Zylberstein, Omid Djalili, dar și actori români ca Dan Astileanu și George Ivașcu dau viață personajelor. Filmul a fost turnat pe platourile MediaPro din București.

Imaginea de debut a filmului este dată de figura lui Jeanne, puternic zguduită și ridicând receptorului un punct de întrebare asupra a ce înseamnă să iubești cu adevărat... așadar Modigliani este un film despre a iubi? Da și nu. Jeanne joacă un rol important, fiind un factor decisiv pentru artist. M-au surprins delicatețea și devotamentul iubitei, dar am fost mișcată de reacțiile artistului vizibil transformat de această fragilă prezență. Replica "Îți voi picta ochii atunci când îți voi cunoaște sufletul!" arată intenția de a cunoaște o ființă sincer și profund.

Filmul prezintă viața lui Modigliani ca un joc tumultos, pe al cărui parcurs personajul este însoțit de imaginea sa din copilărie, ce reprezintă conștiința sa și o stare de puritate și inocență. De asemenea, relațiile dintre artiști sunt frumos conturate; se poate observa combinația de prietenie și rivalitate continuă, ce conduce la dorința de autodepășire a fiecărui pictor. Modigliani trăiește într-o perioadă înfloritoare din punct de vedere artistic, fiind contemporan cu Picasso, Soutine și alții, ceea ce reprezintă un motiv în plus pentru a evolua și stimulul participării la multe concursuri valoroase din acea vreme. O scenă cu o încărcătură intensă este cea în care pictorii creează lucrări pentru un concurs, melodia de pe fundal, "Ode to Innocence", aduce cu o cântare bisericească, o rugăciune vibrantă. Acest fapt întărește ideea că inspirația este de natură divină.

Pentru mine, momentul culminant îl reprezintă dezvelirea tablourilor, fiecare înfățișează un aspect definitoriu pentru creator, de exemplu Picasso, marcat de rivalitatea neîncetată cu Modigliani, îi dă operei sale acest nume. Lucrarea lui Modigliani este un portret al lui Jeanne, însărcinată cu cel de-al doilea copil, și pentru prima dată ochii săi sunt surprinși într-o imagine a ei. În concordanță cu promisiunea de a-i picta ochii când îi va cunoaște sufletul, pot afirma că cei doi "visează același vis", deci se cunosc profund și formează un întreg. Acest lucru este dovedit și de finalul tragic al filmului, despre care consider că merită văzut, dacă nu pentru o viziune asupra vieții marelui boem Amedeo Modigliani, atunci pentru viața artiștilor sau pentru atmosfera Parisului la începutul secolului XX.

Ilinca Andreea Cojocaru, clasa a IX-a C

Universul înțelepciunii

Ochiul divin al lumii cosmice arunca o ultimă rază orbitoare asupra pădurii, înainte de a dispărea ca un miraj de vară în negura eternă. Îngerii visători pictau a lumii boltă în culori calde, ce se stingeau asemenea unei lumânări în calea răsufului nemilos al vântului. Stelele erau purtate spre zenit de magia hipnotică a lunii, lăsând în urma lor ecouri prelungi ce umpleau regatul silvestru de un cutremur voluptos.

Liniștea sublimă ce se instalase îmi incita auzul la murmurul inimii neprihănite ce bătea suav sub coaja bătrânului stejar. Gingașe crengi acoperite de omătul trandafiriu al florilor de cireș plăsmuiau cea de-a doua boltă senină printre care stele umede se nășteau. Izvorul învăluit de mister suna dulce în timp ce două ciocârlii cântau arii romantice, creând o polifonie desăvârșită. O nouă lume lua naștere sub stele, un univers dionisiac în care pătrundeam în fiecare seară de primăvară târzie. Nicăieri altundeva nu puteam respira atâta farmec și atâtea frumuseți. Aroma îmbătătoare a florilor mă elibera de toate tristețile, iar inspirația plutea în nemărginit îngânând muzica sferelor. Îl puteam vedea pe Dionis ce traversa visător orizontul, conturând fiecare constelație, iar lângă el se ivea frumoasă luna cu ai ei ochi albaștri înlăcrimați, ce păleau în fața marilor fluvii ale lumii.

Într-o clipă, mii de licurici dansau în cercuri orbitoare asemenea unor aureole de foc. Acestea au dat naștere unei făpturi angelice fermecătoare, sublime, la vederea căreia orice suflet izbucnea într-un plâns frenetic. Fruntea ei strălucitoare era umbrită de bucle de argint

ce se revărsau pe umăru-i gol asemeni valurilor oceanelor ce plutesc suav în nemărginiri, luminate din când în când de câte-o rază nălucitoare. Ochii săi negri, impunători, păreau să ascundă în profunzime o altă lume, lumea umbrelor, care ar fi privit odată cu mine cerul înstelat și ar fi adormit cu gândul la marile întrebări ale existenței. Această ființă desăvârșită era însăși Atena, Zeița Înțelepciunii, inițiată în arta sculpturii și a picturii. În fiecare noapte se înfățișa cu chip uman lângă bătrânul stejar pentru a mă îndruma în realizarea tabloului universului paradisiac. Petalele florilor se transformau în mii de nuanțe aromate, în timp ce unduirile izvorului se prefăceau în pensule. Aceste metamorfoze ascundeau o formulă magică sacră, numai de Zeița știută.

În fiecare noapte senină lucram din greu la această creație sub privirile atente ale Atenei, care îmi povestea noi mituri și legende perene, ce îmi aduceau inspirația divină fără de care nu aș fi putut reuși. Când Orfeu chema Soarele cântând din a lui liră, semn divin al perfecțiunii universului, Zeița Înțelepciunii mă purta pe aripile unui înger până în camera mea, unde adormeam în neștire, învăluită de magia hipnotică a lunii.

Când razele fierbinți ale soarelui îmi sărutau ochii, o amintire caldă a celor petrecute îmi mângâia sufletul. Atunci am înțeles ce reprezintă acest tablou plăsmuit în mii de culori de forțe nevăzute, tabloul care în fiecare seară mă poartă în alte lumi legendare, străjuite de zei și ființe fantastice. Tabloul este însăși imaginația!

Serpeanu Irina Alexandra, clasa a VII-a C

Fetele timpului

Un suflet singur rătăcea în noapte. Fata pășea încet pe nisip, în ritmul valurilor negre. Încerca să nu se gândească la nimic, doar să-și continue drumul fără destinație, luptându-se cu răcoarea serii și cu oboseala. Nu putea însă. În minte i se perindau aceleași întrebări lipsite de răspuns. Ce însemnase, de fapt, toată existența ei de până atunci? Nu putuse niciodată să-și dea seama. Avea senzația că-și irosise șansa în viață, că-și pierduse definitiv drumul.

Și acum hoinărea de una singură pe nisipul rece.

Particule de nisip se rostogoleau în bătaia vântului, atingându-i cu asprime gamba dezgolite. Erau amintiri. Clipe. Sute, mii de clipe care acum fugeau de ea. Și cu cât și le dorea mai mult, cu atât dispăreau mai repede.

Unele par să dureze cât o viață întreagă. Pot să te facă fericit și trist în același timp. Pot să te facă să confunzi iubirea și ura, speranța și deznădejdea. Pot să te determine să înțelegi imposibilul. Dar unele vieți nu reușesc niciodată să atingă absolutul unei clipe...

Timpul nu se va opri niciodată. Va trece din ce în ce mai repede, nelăsând în urma lui nimic palpabil. Doar o amintire sau o iluzie. O rămășiță prețioasă a ceva ce nu se va mai repeta niciodată.

Fata se opri din mers. Se simțea atât de obosită... atât de îmbătrânită. Acum nu mai era un copil. Nu mai era un adult. Era doar o femeie în vârstă al cărei timp curgea repede înainte, către sfârșit. Realiza acum că nu mai avea decât câteva clipe care o separau de abis. De abis sau poate de absolut.

Ștefana Paraschiv, clasa a X-a B

Lumea sufletului meu...

Aș putea începe prin a folosi un clișeu... ceva care probabil a mai fost auzit de nenumărate ori înainte, dar tind totuși să cred că într-un fel capătă o semnificație aparte, ori de câte ori este folosit de către altă persoană, întrucât fiecare are viziunea proprie asupra vieții și a oricărui lucru existent...

Întotdeauna am crezut că am o privire și o părere deosebită asupra lumii și a conceptelor născute în interiorul ei, asupra oamenilor, asupra pasiunilor mele. Îmi găsesc adeseori refugiul în muzică și încerc de fiecare dată când ascult o melodie să îi identific diferite semnificații, astfel trăirile diversificându-se în subconștientul meu. Cred că oamenii sunt diferiți în felul lor, că fiecare este liber să creadă ceea ce dorește, dar eu prefer să gândesc că puterea superioară în care cei mai mulți oameni cred vine de fapt din adâncul sufletului nostru și din profunzimea sentimentelor și a credinței noastre, din conceptul binelui universal.

De asemenea, pot spune că personalitatea mea se dezvoltă de la o situație la alta, astfel construindu-mi o imagine de ansamblu asupra felului meu de a fi, destul de greu de înțeles, uneori tinzând să cred că nu mă voi putea cunoaște suficient niciodată și cu atât mai mult dacă eu nu voi putea fi capabilă să realizez acest lucru, cum aș putea cere altcuiva să o facă? Latura sumbră, întunecată și uneori sălbatică a fiecărui om este prezentă la mine sub diverse forme... Bineînțeles că mulți vor spune: ”Cum poți să fii nervoasă la vârsta aceasta?” sau “Ce știi tu despre asta?” sau “Nici măcar nu știi despre ce vorbești.”. Eu înțeleg aceste puncte de vedere, deoarece m-am întâlnit cu ele și sunt sigură că mă voi mai întâlni multă vreme de acum încolo, dar pretind puțină înțelegere și acceptare.

Așa cum spuneam, uneori sentimentele negative mă invadează și îmi acaparează judecata,

astfel punându-mă în situația de a spune lucruri pe care nu aș fi vrut să le spun, ajungând mai târziu să îmi dau seama de greșeala comisă și încercând să o repar...Cu toate că uneori, unele greșeli sunt iremediabile, îmi place să cred că există o rezolvare pentru orice...

Sunt o fire sensibilă... Dacă văd un film care mă întristează sau orice altceva nu mă rușinez să îmi arăt sentimentele, dar de obicei fac acest lucru doar în prezența persoanelor apropiate, deoarece nu sunt rare ocaziile în care îmi cenzurez gândurile, vorbele și sentimentele în văzul celorlalți... Mi-aș dori să pot fi în stare să comunic mult mai ușor cu ceilalți și să încerc să îi accept așa cum sunt... Cu toate că este normal să se formeze de-a lungul timpului simpatii și antipatii între oameni, pentru că nu cred că noi suntem făcuți să iubim pe toată lumea... Intervin mulți factori care împiedică acest lucru și trebuie să acceptăm asta. Unele lucruri sunt făcute să nu fie știute sau să rămână în umbră, așa cum nu totul poate fi perfect. Cel puțin asta este părerea mea...

Mă atrag în mod deosebit istoria, arta, literatura și științele oculte. Îmi place să citesc cărțile pe care le consider potrivite mentalității mele, cu toate că sunt conștientă că în decursul timpului voi descoperi diferite stiluri pe care nu le știam sau pe care le consideram nepotrivite. Sunt deschisă către experiențe noi și îmi doresc ca pe viitor să pot realiza tot ceea ce îmi propun.

Într-adevăr, sunt o persoană visătoare, cu mari așteptări de la viață, dar între vise și realitate este o linie relativ ușor de încălcat. Tot ceea ce face parte din mediul înconjurător mă fascinează, mă intrigă și acest lucru mi-a dezvoltat pasiunea pentru fotografie și grafică. Deși arta ocupă la momentul actual un loc fruntaș în lista mea, mi-ar plăcea, de asemenea, să urmez un profil real, deoarece mi-aș dori foarte mult să

studiez fizica sau chimia. Limbile străine sunt, de asemenea, ceva ce îmi face plăcere, întrucât aş dori să învăţ să vorbesc diferite limbi și dialecte, “dispărute” sau nu.

Pun la suflet orice și țin cont de păreriile celorlalți (în cele mai multe cazuri), dar tind să cred că încercând să analizez totul îmi pierd energia și timpul cu ceva de care nu voi putea

fi sigură niciodată. Mă preocupă foarte multe lucruri, mă intrigă misterele lumii, subconștientul omului și multe altele, dar sunt convinsă că nici dacă aş vrea nu aş putea să aştern totul pe această foaie de hârtie, așa că doresc să închei amintind că “Pasiunile sunt vânturile care umflă pânzele corabiei; uneori o scufundă, dar fără ele corabia nu ar putea înainta.”

Ștefana Pinte, clasa a VII-a E

Gânduri și frământări (pagină de jurnal...sufletesc)

Era ora 19:59, iar eu stăteam în camera mea, uitându-mă lung la foaia albă de pe birou. Stăteam acolo gândindu-mă la ce ar merita consemnat în scris, dintre toate întrebările care mă frământă. În tot acest timp mi-am înnebunit părinții, spunându-le că nu sunt în stare să îmi exprim gândurile coerent. Minutele treceau parcă mai repede ca oricând, simțeam că trebuie să scriu ceva care să mă oglindească, dar nu găseam începutul potrivit. Eram dezamăgită de mine și mă gândeam la regulile stricte de manifestare pe care mi le-am impus fără a-mi da seama de ele până acum. Mintea mi se blocase parcă, ideile se roteau dezorganizate, mă simțeam constrânsă de propriile gânduri, sub influența firii mele ciudate. Din dorința de a face totul perfect, am distrus ceea ce obținusem deja: curajul exprimării.

Dacă este vorba să scriu despre sistemul nervos sau endocrin, atunci voi scrie tot ce am învățat la ora de biologie, plus informațiile suplimentare oferite de tata, însă dacă se pune problema să scriu o compunere referitoare la trăirile și sentimentele mele, atunci probabil că mă înscriu prima pe lista celor care se văd în imposibilitatea de a-și expune ideile astfel încât textul redactat să aibă logică, tocmai când se străduiesc mai mult în acest sens.

Am hotărât să îmi ascult părinții, să dau drumul ideilor, probabil vor fi amestecate; mama își va pune mâinile în cap, iar tata își va înăbuși râsul din dorința de a nu mă demoraliza. Sunt sigură că așa se va întâmpla, iar mica șansă de a nu fi așa va dispărea în momentul în care voi începe să citesc ce am încercat să scriu.

Până acum am dat greș în tentativele mele de a scrie, ajungând chiar în situația jenantă ca mama să o sune pe bunica pentru a-i citi catastrofa scrisă de unica și ciudata ei nepoată sau, în cel mai bun caz, direcția era coșul de gunoi, unde nimeni nu poate citi și nu se poate amuza

pe seama compunerii mele. Părinții îmi spun că iau lucrurile prea în serios și că din această cauză nu reușesc să îmi fac ordine în gânduri.

Fiecare are modul lui de a scrie, însă mă tem că eu nu am niciun stil. Am crezut că dacă urmez regulile și am o atitudine serioasă, nu o să am nicio problemă în viață, cel puțin nu una prea gravă. Am încercat metoda la școală și nu a mers excelent. Consider totuși că viața cere seriozitate, adică muncă și sacrificiu, însă nu poți sacrifica toată viața gândind că e cel mai bine așa. Viața înseamnă mai mult decât doar seriozitate, nu poți trăi numai încrâncenat și temător. Eu încerc să mă conving de acest lucru și constat că este foarte greu.

M-am trezit dimineață cu gândul să îmi repar mediile și de aceea eram hotărâtă să fac totul după legile seriozității, după prea multe rigori. Nu o să ajung nicăieri dacă voi continua așa. Trebuie să învăț limita lucrurilor și să nu mai gândesc negativ. Că o să iau note mici, o să mă împiedic pe scări și o să mă lovesc la cap – apropo, sunt o împiedicată, adesea mă încurc inexplicabil în propriile picioare.

Tot ce am scris până aici arată că sunt o fință ciudată, că nu reușesc să mă cunosc și să mă înțeleg. Dacă eu nu pot să fac asta, atunci nu pot avea pretenții de la alții să mă cunoască și să încerce să mă ajute. Sper doar ca lucrurile să se rezolve în timp și să am o viață care să ilustreze răspunsul meu la întrebarea „Ce vrei să te faci când vei fi mare?” – un om bun, mulțumit și împăcat cu mine însămi.

Aș dori să nu respect regula de a mă semna ca orice autor de text, fiindcă știu și simt că frământările mele sunt aceleași cu ale altor adolescenți de vârsta mea, care se simt câteodată deznădăjduiți, chiar dacă eșecul nu se înregistrează la școală.

Antonia Pintilie, clasa a VII-a C

Unde ești, copilărie?

Am smuls amintirea copilăriei din brațele străine de cer, am sărutat-o schingiuită de dorul ei și am cuibărit-o în troienele de praf; apoi am renegat-o ca un vis ce era și am zdrobit-o cu aerele venetice ale unei maturități ce nu îmi aparținea...

Privește, tu, cititorule ingenuu, nu o ședeai acum sub pașii tăi, nu o fi rătăcită în miile și miile de molecule ce se izbesc de obrazul tău? Eu aproape că îi simt parfumul, de departe, de unde e și parcă îmi tot umple nările și parcă mă tot sufocă.

Numai de n-ar fi el, gândul că nu îmi mai aparține; măcar de n-ar fie ele, stelele, să mă asalteze cu lumina lor ce mă doare până în adâncul venelor și sângele de n-ar fi! Numai dacă nimicul acesta m-ar lăsa să zdrobesc și eu timpul așa cum am strivit-o pe ea, nevinovata, pe ea, copilăria!

Și stau așa, uneori, cu privirea înălțată adânc în pământ și mă privesc pe mine, cea de azi cu ceea ce a mai rămas din mine, cea de ieri: parcă îi și văd racla, plecând așa, lipsită de spirit, în zadar. Unde ești copilărie, să-i trănestești coșciugul de pământ și apoi să-l zdrobești cu vise și cântece? Știu eu ce faci, neastâmpărato, mă privești de acolo, pitită de după lună, cântând ca o măiastră lebdă, înainte de primu-i apus. Pesemne vrei să jucăm pentru o ultimă dată *v-ați-ascunselea; pentru tine e doar un alt început, pentru mine, cel mai amar sfârșit...*

Hai să ne întoarcem, iubito, într-o seară geroasă de decembrie... tare mi-e dor de lumina Crăciunului cu măicuța și tăicuța noastră; îți mai amintești? Firește, cum să uiți? Bradul strălucea de verde și lumină și noi eram doar lumină... și toată lumina aceasta era o stare de spirit și știi ce? Atunci ea avea acel iz de acasă pe care puține locuri îl mai au, astăzi mă doare strălucirea...

Stinge becul, copilărie, să nu mai vedem

retrospectiva divină, o am în sânge, pulsându-mi spre inimă portretul prăfuit de familie, în care erai și tu... Privește-te! Erai atât de senină și acum zăresc atât de mult colb pe tabloul acesta și iată rama din ulm ciopârțită...

Dorești să mai știi cum decurge viața mea? Pare că întreaga amărăciune a văzduhului s-a pogorât pe umerii ei firavi și pare-se că e covârșită de lipsa ta. O zi ca oricare alta, ca om matur ce mi-ai permis să devin, o recunosc ușor. Mă trezesc vorbind cu mine însămi; în oglindă apare subit o ființă cu ochi sălbatici, ce încearcă să rostească povești monotone ale unui destin sărac... nu o ascult, o reneg...

Apoi mă întorc spre tine, copilărie, și te privesc atentă; ori de câte ori încep să-ți vorbesc, mii și mii de ezitări îmi blochează corzile vocale... știu că acum sunt a nimănui, știu că nu mă vei asculta... Îmi întorci spatele, te ascunzi în scoarța unui copac. Mă întreb cât timp te vei ascunde de tine însăși...

Mai știi cum era cu ani în urmă, micuțo? Mă însoțeai la plimbare pe bulevardele străine, prăfuite și franjurii de lumină ne încununau și făuream stele și luni și ele străluceau după cum ne doream și își revărsau neîncetat argintul asupra capetelor noastre.

Astăzi e pustiu, nimeni pe drum, de fapt nimeni pe care să-l văd; oameni ciufuliți, grăbiți, ce îmi par necunoscuți își tatuează gânduri pe chipul meu și apoi se fac invizibili... am acel sentiment de nesiguranță, parcă aș face primul pas pe o lună nouă, a cărei plăsmuitoare sunt eu, doar eu...

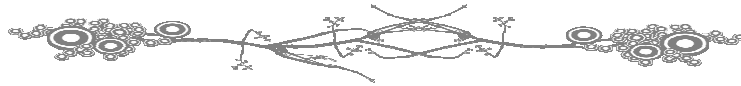
Cred că îmi voi făuri o altă copilărie, una supusă, la fel de luminoasă ca tine, care să mă poarte în zbor asupra lumii vechi, cea pe care o știm cu toții. Iau argila și o arunc în praf, îi dau binecuvântarea și o aduc la viață, condamnată să trăiască în lumea aceasta. O voi păstra într-un borcan; o las acolo, în umbră, așteptând

să înceapă să strălucească...o voi aștepta și ea știe asta...s-a născut cu această conștiință.

Continui să privesc bulevardul pe care ne plimbam noi două...e mai lung și mai abrupt... așteaptă la capăt o fecioară cu bucle ca de

abanos, încadrându-i chipul palid, parcă de argilă. Nu e perfectă; trebuie să fie creația unui om... este oare copilăria mea? Este pregătită să reînvie și să pâlpâie asemenea unei flăcări etern aprinse?

Ingrid Stoleru, clasa a VIII-a C

În lumea sentimentelor

Timpul e un spadasin necruțător; sub haina lui ponosită, cu fiecare clipă erodată, moare ceva în noi: reînviem în fiecare dimineață, ca păsările Phoenix din cenușa amintirilor, a sentimentelor.

Existăm și de aceea suntem datori vieții cu o descoperire miraculoasă; va răsări soarele într-o zi și va privi prin cenușa luminii lui, însă va fi târziu, noi vom fi apus demult.

Încă păstrez în mine cenușă, încă trăiesc sub semnul revelației târzii a destinului trăirilor noastre.

Rămâi în umbră, tăcut ca un tăciune în care nu mai palpita viața și zâmbești amar,

proiectând cu privirea furtuni. Cobori capul în pământ, măcinat de sentimente fremătătoare și îți îngropi privirea, gândurile și cuvintele. Mormântul lor va fi pe veci bântuit de revelații târzii.

Alte brațe de cer pătrund în tine, trufașe și seamănă deșert, fără să îți asculte ezitățile.

Am coborât odată dintre aștrii care ne-au zămislit și ne-au făcut, purtați de mări, de vânt, pe un pământ nou, în care existăm și atât. Mă voi întoarce, cred, în lumea în care au înmurgurit sentimentele.

În oglinzile ei se descompune umbra mea și tot acolo ard ochii universului.

Ingrid Stoleru, clasa a VIII-a C

Învată să iubești anotimpurile

Lasă-mă să mă ascund iar sub pătura ta. Lasă-mă să mai dorm câteva minute, cu capul pe perna ta, mirosind parfumul de care am devenit dependentă. Lasă să fie dimineață, să mă dau ușor jos din pat și să mă îmbrac în cămașa purtată de tine seara trecută, să mă plimb încet prin casă, în picioarele goale, ca să nu te trezesc. Lasă să fie duminică, să miroasă a cafea abia râșnită, să treacă soarele prin perdeaua portocalie de la geamul din bucătărie. Lasă să miroasă a coji de portocale și a vânt de primăvară intrat prin geamurile deschise. Lasă să fie cald în casă, să deschid radio-ul de unde o voce veselă îți spune din nou “Bună dimineața!”. Lasă să fie pe masa din bucătărie un castron plin de căpșuni și cireșe proaspete. Lasă să fie perne aruncate și fulgi de gâscă alunecând prin aer, căzând ușor pe podeaua veche din dormitor și pe fețele noastre. Lasă să miroasă a tei și lasă salcâmi să înflorească. Lasă-mi cutia de înghețată cu lingurița în ea pe birou. Lasă foi zvârlite și cărți trântite în spatele biroului. Lasă iunie să intre în casă pe ușă. Lasă geamurile deschise noaptea, vreau să simt miros de Palma Maicii Domnului. Lasă o sticlă de vin alb sec în frigider; sigur o să îmi fie sete la noapte. Lasă să fie iulie cu miros de mare și de dor. Lasă apa rece deschisă dimineața când ieși din duș. Lasă-mi țigara aprinsă în scurmieră și cafeaua cu mult lapte pe măsuta din hol. Lasă-mi sufletul curat ca o zi de sărbătoare. Lasă ploaia de vară să ne bată în geam. Lasă curcubeul să se cațere pe cer. Lasă august să vină prin geamuri deschise în compartimente de tren. Lasă cearșaful afară, mâine o să ne așezăm iar pe el. Lasă să aibă gust de pepene galben cu zahăr și rom. Lasă să fie noapte îngrozitor de caldă, când mă iei în brațe și mă arunci în cada plină cu apă rece. Lasă să aibă gust de limonadă cu multă gheață.

Lasă să fii lipicios pe mâini după ce ai mâncat pepene roșu fără cuțit. Lasă să fie haine aruncate în sufragerie, am să le strâng mâine. Lasă-mi geamul deschis noaptea, vreau să te pot asculta când cânti la chitară. Aruncă nisipul strâns în sufletele noastre la ușă, în casă nu avem nevoie de el. Lasă să fie ușa deschisă când vine septembrie. Lasă să aibă gust de strugure copt. Lasă frunzele uscate să intre în cerdac; ai să le cureți mâine. Lasă geamul crăpat, la prânz încă e cald afară. Lasă eșarfa în hol, sigur o să-mi fie frig mâine dimineață. Lasă în curte, lângă prun butoiul de must, trebuie să mai fermenteze o săptămână. Lasă-mi dimineața o felie de pară mușcată de tine lângă pat; parfumul ei o să mă trezească. Lasă borcanul cu dulceața de gutui pe raft în cămară. Lasă să intre în casă miros de vânt și de furtună. Lasă ultimele raze de soare de octombrie să

mi se plimbe pe față în timp ce dorm la prânz. Lasă vântul să se plimbe prin sufletele noastre, să ne aducă aminte ce înseamnă singurătatea. Lasă chitara lângă dulap, ai să vrei să cânti mai târziu. Lasă-mi cana cu ceai pe pervaz, am să o beau în curând. Lasă-mi muzica deschisă în timp ce lucrez, nu vreau să aud furtuna. Lasă-mi bluza pe spătarul scaunului, mâine o să fie frig. Lasă noiembrie să vină cu ceață. Lasă la poartă tot ce e uscat în sufletul tău, toamna a adus deja prea multe. Lasă sfârșitul de noiembrie să vină cu primul îngheț și cu primele frezii. Lasă încă zece minute în cuptor merele cu scorțișoară. Lasă să vină decembrie cu ramuri de brad și cu bulgări de zapadă. Lasă foile cu colinde pe măsuță. Lasă-mi ramuri de brad sub pernă și fire de scorțișoară în păr. Lasă să miroasă a cozonaci și a vin fiert. Lasă-mi cadoul sub brad, am să-l deschid în prima zi de Crăciun. Lasă-mi șalul pe umeri; mi-e frig. Lasă să fie cald de la sobă și să se audă cum pârăie lemnele. Lasă ușa puțin crăpată să aud colindătorii de pe stradă. Lasă lumânarea aprinsă pe masă, e Ajunul. Lasă-mă să-mi pun

capul pe piepul tău, e Crăciunul. Lasă ianuarie să-ți intre-n suflet o dată cu mine. Lasă-mi buzele tale să îmi spună “ La mulți ani”. Lasă să fie cald și bine în sufletele noastre, dacă în ale altora nu e. Lasă februarie să vină cu și mai mulți fulgi. Lasă geamurile înghețate să facă stele. Lasă-mi bomboanele de ciocolată pe birou pentru că iar nu o să le găsesc. Lasă foile vechi să ardă în sobă, nu mai am nevoie de ele. Lasă martie să îmi aduca buchete de frezii albe. Lasă ghiociei în grădină, nu-i rupe să-i aduci în casă. Lasă ramura de măr în vază, miroase prea frumos. Lasă-ma să-mi țin mana într-a ta când vine aprilie. Lasă-mă să deschid geamul larg, vreau să intre aer de viață nouă în casă. Lasă-mă să ies din casă să alerg, miroase a primavară. Lasă-mă să mă ascund iar sub pătura ta. Lasă-mă să mai dorm câteva minute, cu capul pe perna ta, mirosind parfumul de care am devenit dependentă. Lasă să fie dimineață, să mă dau ușor jos din pat și să mă îmbrac în cămașa purtată de tine seara trecută, să mă plimb încet prin casă, în picioarele goale, ca să nu te trezesc. Lasă-mă să te iubesc.

*Ilinca Nazarie,
fostă elevă a Colegiului Național Iași*

A plecat...

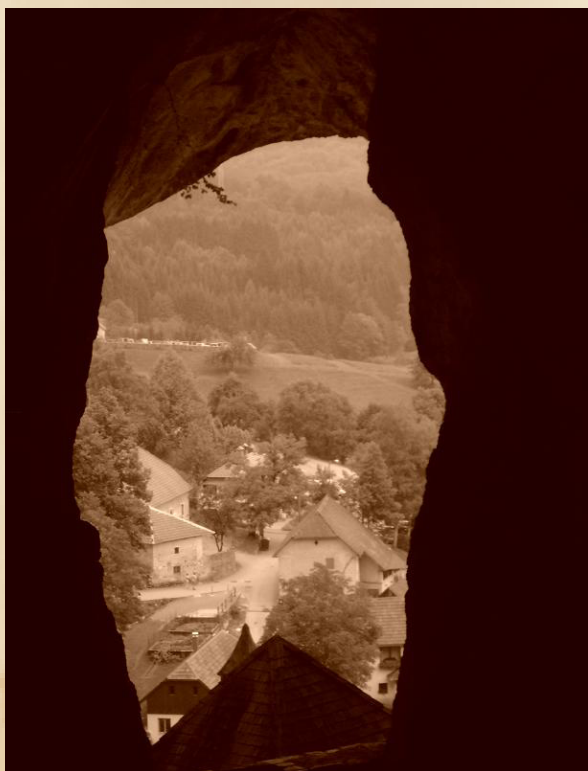
A plecat de atunci,
de când zburau păsările.
A plecat de atunci
de când toți aveau, în mână, o floare rară.
A plecat și nu s-a mai întors,
iar pe mine m-a lăsat în urmă.
Îl aștept,
dar nu mai vine...
A plecat demult, demult,
iar eu, vara nu mai cânt,
ci doar ascult
râsetul lui,
care răsună undeva, departe...
A plecat și nu se mai întoarce...

Alexandra Vizitiu, clasa a VI-a A

Cine plânge?

Stropi...
Sunt lacrimi de durere
Din sufletul uman
Sau e doar ploaia
Care-și aruncă-n geam
Năframa-nfiorată de suspine?
Stropi...
Oare cerul plânge
Cu lacrimi azurii
Care se prăbușesc în neant
Și lasă-n urmă dăre de speranță?
Stropi...
Pe foaia albă de hârtie
Care așteaptă să fie mistuită
De foc.
Stropi...
Oare cine plânge?

Laura Ștreangă, clasa a VI-a C

Incandescență

Pleiada ploii își scutură cununa
peste nesfârșitul firii;
fantasma ei privește, parcă, luna
cufundată în dulcea-i nemurire.
Luceafărul de seară se pogoară
din înaltul cerului umbrit
și o firimitură de argint
își face loc în asfințit.
Inoportun, lumina incandescență
își presară pulberea orbitoare
ce unește cerul și pământul
ca pe două ființe ancorate
într-o lume de demult.

Sunt aproape și nimic mai mult.

Cu gândul pe ape...

O lumânare pe apă
tremură fără speranță;
un glas șoptit rostește, parcă,
povestea unei zile de nefericire.
Din creștetul râului,
fășii de valuri curg
și umplu de strălucire aerul
în amurg.

În zadar asfințitul spulberă,
aproape,
puful diafan al păpădiilor.
Își întinde brațul
spre luna care apare
și împreună se scufundă
în așteptare.

Aida Florența, clasa a IX-a E

Compatibilitate

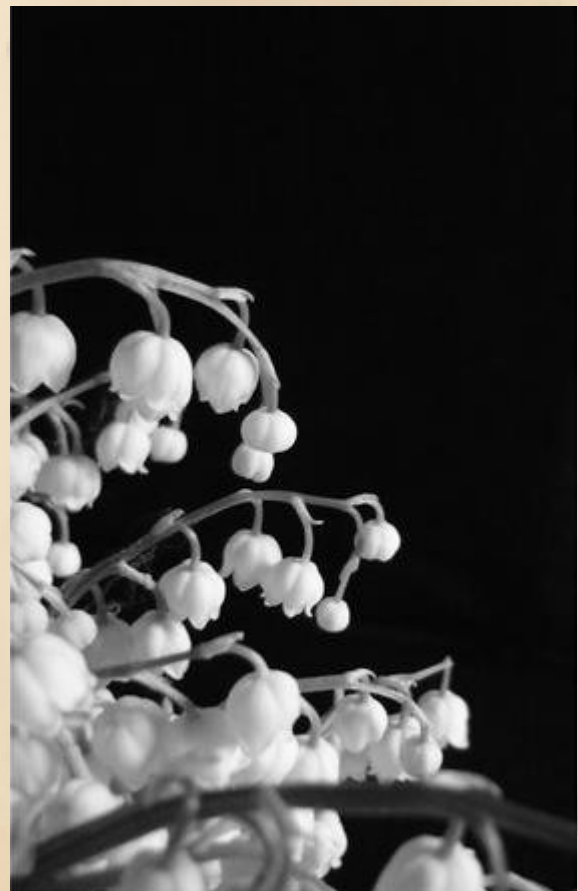
Doar polii opuși se atrag;
visează la fel, dar în locuri diferite.
Nu-și caută asemănarea.
Gândesc
și gândurile lor cu fapta se luptă.
Iubesc năluci ce-i apropie;
în vis se întâlnesc
și nu cer decât un preț:
distanța.

Larisa Rotariu, clasa a IX-a B

Vitarea

Cum să uiți
când teama te cuprinde,
te poartă pe o șuviță de viață,
și te pune în brațele transparente ale ploii
reci?

Acum îți dai seama
că doar ea înțelege
de ce soarta îți pictează pe chip
puțină bucurie – neînsemnată –
puțină răsplată – nemeritată.
Izvorul lacrimilor nesecate
se prelinge pe obrajii sidefii și umezi,
înecați de râuri de nonculoare,
pătrunzând chiar și în inexistentele taine.

Căutare

Ți-am întins mâinile reci,
Prin degete să-mi treci ...
Gânduri bătute de vânturi tari,
Munți de corali.
Te-am cuprins cu ochii mei seci,
Prin lacrimi să-mi treci.
Zboruri albastre din raze de lună
Murmur răsună...
Te-am închis în inima mea
Curioasă și rece,
Fără maluri,
Un strop speriat și sărat dintre valuri...
Lovit în piept de-un val rău și tare,
Dincolo de rânduri, dincolo de gânduri
Dincolo de fața de pământ,
A mea sau a ta,
Eu te-am iubit cândva...

Teodor Zăinescu, clasa a VIII-a E

Șoapte...

Doar o adiere de vânt,
doar niște șoapte spuse în gând,
doar ele pot pătrunde în lumea viselor,
să-și cuibărească înțeleșul
în palma surâșelor,
să-ncânte astrul țâșnit din apa mărilor,
care-și găsește locul la poarta uitărilor.
Singurătatea,
presărată cu vorbe neînțelese și goale,
cu glasuri sfâșiate de fantoma nopții,
stă uitată pe o margine de infinit,
însoțită de un ciripit
ca un preludiu.

Melancolie

Privesc spre miriadele de lacrimi stelare și
mă gândesc:
oare care ține cu mine și-mi dă puterea să
visez?
Găsesc în zimții fierbinți ai Luceafărului
de seară
ceea ce nu pot în cuvinte a descrie.
Apoi, îmi îndrept privirea
spre iazurile acoperite cu o pânză subțire,
brodată cu verdeață proaspătă,
ruptă din rochia miresei Luna,
ce se îndreaptă cu pași repezi spre mirele
care croșetează, în unde repezi, o rază de
speranță.
Ea e menită să trimită,
din picăturile argintii de rouă,
un ac incandescent de lumină
în ochii fiecărui copil inocent.

Aida Florența, clasa a IX-a E

Un alt prezent

Era ca mai zilele trecute...
Totul părea așa de real!
Era ca și cum nimic nu voia să fie rău.
Ai plecat totuși...
Și am încercat
să întorc pagina aceea tristă,
dar nu mai e
la fel ca înainte.

E ca și cum nimic nu vrea să fie bine.
Nu pot să mai gândesc.
Un alt *tu*,
un alt *eu*...
Un alt prezent!

Alexandra Vizitiu, clasa a VI-a A